

รายงานสรุปผลการเข้าร่วมกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
ในพื้นที่มรดกโลกของต่างประเทศ

“เมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมแห่งเส้นทางสายไหมทางทะเล Quanzhou”

ระหว่างวันที่ ๒๐ - ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๘

ณ เมืองเฉวียนโจว มณฑลฝูเจี้ยน สาธารณรัฐประชาชนจีน

๑.หลักการและเหตุผล

จังหวัดสงขลา เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของภาคใต้ตอนล่าง เป็นจังหวัดที่มีความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติที่สวยงาม มีภูมิประเทศที่โดดเด่นโดยเป็นเมืองสองทะเลที่มีประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน ทำให้มีแหล่งท่องเที่ยวทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ สินค้าพื้นเมือง อีกทั้งยังมีแหล่งนันทนาการที่มีความน่าสนใจเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ในปัจจุบัน จังหวัดสงขลา มีนโยบายในการหนุนเสริมเมืองสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนในหลากหลายด้าน มีสายการบินต่างประเทศ เพิ่มเที่ยวบินมายังสนามบินหาดใหญ่ มีโครงการด้านการท่องเที่ยวที่อยู่ภายใต้แผนงานการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษสามฝ่าย อินโดนีเซีย – มาเลเซีย (Indonesia-Malaysia-Thailand Growth Triangle :IMT-GT) การผลักดันเมืองสู่การเป็นเครือข่ายเมืองสร้างสรรค์ การขับเคลื่อนเมืองสงขลาสู่เมืองมรดกโลก แต่ในพื้นที่นั้นยังมีข้อจำกัดในการพัฒนาพื้นที่ที่ควรส่งเสริม อาทิ แผนพัฒนาด้านการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาเมืองบนพื้นฐานของความยั่งยืน ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการการท่องเที่ยวที่มีมาตรฐาน เช่น ป้ายบอกทาง ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว เป็นต้น รวมทั้งขาดเรื่องราวการเล่าเรื่องที่มีความโดดเด่นและเป็นอัตลักษณ์ของพื้นที่ ขาดการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวและการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ ขาดบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีมืออาชีพตามมาตรฐานสากล

องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) หรือ อพท. โดยสำนักงานพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา หรือ อพท.ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา จึงเล็งเห็นถึงความสำคัญของกิจกรรมจ้างที่ปรึกษาการศึกษาและออกแบบแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกในพื้นที่ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา เพื่อยกระดับสู่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับสากล เพื่อประโยชน์ในการวางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดสงขลา ศึกษาแหล่งท่องเที่ยวแหล่งใหม่ของจังหวัดสงขลาเพื่อแก้ไขจุดอ่อนและเสริมความแข็งแกร่งของการท่องเที่ยวของเมืองสงขลาให้สอดคล้องกับนโยบายและแนวทางการพัฒนาเมืองสงขลาตามแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามมาตรฐานสากล พร้อมทั้งสอดคล้องกับแนวทางการขับเคลื่อนของจังหวัดสงขลา เพื่อนำเสนอเข้าสู่คณะกรรมการมรดกโลกของยูเนสโก ซึ่งปัจจุบันพื้นที่แหล่งมรดก “สงขลา และชุมชนที่เกี่ยวข้องริมทะเลสาบสงขลา” ได้บรรจุเข้าในเว็บไซต์บัญชีรายชื่อเบื้องต้น “Tentative List” ขององค์การยูเนสโก เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๖๗ ณ กรุงนิวเดลี สาธารณรัฐอินเดีย นั้น

อพท. จึงได้มีการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่มรดกโลกของต่างประเทศ “เมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมแห่งเส้นทางสายไหมทางทะเล Quanzhou” เมืองเฉียนโจว (Quanzhou) มณฑลฝูเจี้ยน สาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นหนึ่งในศูนย์กลางทางการค้าที่สำคัญที่สุดของจีนในยุคราชวงศ์ซ่งและหยวน ด้วยบทบาทสำคัญในเส้นทางสายไหมทางทะเล (Maritime Silk Road) ของประเทศจีน และเมืองเฉียนโจวได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกโดยองค์การยูเนสโก ในปี ค.ศ. ๒๐๒๑ ในนาม “เฉียนโจว: ศูนย์กลางการค้าของโลกในยุคซ่ง-หยวนของจีน” (Quanzhou: Emporium of the World in Song-Yuan China) ที่สะท้อนให้เห็นถึงความรุ่งเรือง ความหลากหลายทางศาสนา และการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของผู้คน

จากหลาย เชื้อชาติ ทั้งชาวจีน ชาวอาหรับ อินเดีย และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งนี้ บริบทของพื้นที่เมืองเฉียนโจวและกลุ่มชาติพันธุ์มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับบรรพบุรุษของคนในพื้นที่เมืองสงขลา รวมถึงเป็นเมืองที่มีการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกได้ไม่นานจึงมีความเหมาะสมต่อการศึกษารเรียนรู้กระบวนการขับเคลื่อนเมืองเฉียนโจวสู่มรดกโลก การบริหารจัดการเมืองหลังจากได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก การส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวก่อน/หลังจากได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก และผลกระทบจากการขึ้นทะเบียนเมืองเฉียนโจวเป็นมรดกโลก ด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ทั้งด้านบวกและด้านลบ

๒. วัตถุประสงค์

- ๑) เพื่อศึกษารูปแบบและแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในแหล่งมรดกโลก
- ๒) เพื่อส่งเสริมการขับเคลื่อนนำเสนอสงขลาขึ้นทะเบียนมรดกโลก

๓. กำหนดการ

กำหนดการ

กิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่มรดกโลกของต่างประเทศ

“เมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมแห่งเส้นทางสายไหมทางทะเล Quanzhou”

เมืองเฉียนโจว (Quanzhou) มณฑลฝูเจี้ยน ประเทศจีน

ระหว่างวันที่ ๒๐ - ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๘

วัน-เดือน-ปี-เวลา	รายละเอียด
วันที่ ๑ : วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๘	
๑๘.๑๐ น.	(เวลาประเทศไทย) ออกเดินทางจากหาดใหญ่ ด้วยสายการบินไทยแอร์เอเชีย เที่ยวบินที่ FD๔๒๐๕ สู่ท่าอากาศยานนานาชาติ สุวรรณภูมิ
๑๙.๕๐ น.	เดินทางถึง ท่าอากาศยานนานาชาติ สุวรรณภูมิ
๒๒.๓๐ น.	พร้อมกันที่ เคาน์เตอร์สายการบิน Xiamen Airlines
วันที่ ๒ : วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๘	
๐๑.๕๐ น.	ออกเดินทาง สู่ เมือง Xiamen ด้วยสายการบิน Xiamen Airlines เที่ยวบินที่ MF ๘๔๔
๐๖.๑๕ น.	(เวลาประเทศจีน) เดินทางถึง สนามบิน Xiamen Gaoqi International Airport ประเทศจีน
๐๘.๐๐ น.	ออกเดินทางเพื่อเข้าสู่เมือง Quanzhou มณฑลฝูเจี้ยน ประเทศจีน
๑๐.๓๐ น.	ศึกษาดูงาน ณ Quanzhou MUSEUM รับฟังการบรรยายภาพรวมพร้อมทั้งประวัติความเป็นมาในการพัฒนาเป็นเมืองมรดกโลก Quanzhou จากเจ้าหน้าที่ Quanzhou MUSEUM : พิพิธภัณฑ Quanzhou ตั้งอยู่ที่เลขที่ ๒๖๘ ถนน Beiqing East เขต

วัน-เดือน-ปี-เวลา	รายละเอียด
	Fengze เมือง Quanzhou มณฑล Fujian ก่อตั้งขึ้นในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๒๘ โดยเป็นพิพิธภัณฑ์ระดับที่สองแห่งชาติที่ผสมผสานการปกป้องโบราณวัตถุ การวิจัย โบราณวัตถุ การจัดแสดงและนิทรรศการ การประชาสัมพันธ์และการศึกษา เป็นฐานการเผยแพร่ความรู้ด้านสังคมศาสตร์แห่งชาติ ฐานการศึกษาเรื่องความรักชาติ และ "ศูนย์นิทรรศการพหุวัฒนธรรมโลก" ที่ก่อตั้งโดย UNESCO พิพิธภัณฑ์ Quanzhou ครอบคลุมพื้นที่มากกว่า ๘๐ เอเคอร์และมีพื้นที่ก่อสร้างมากกว่า ๑๖,๐๐๐ ตารางเมตร มีนิทรรศการพื้นฐาน เช่น "ริมฝั่งน้ำ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม Quanzhou", "ศูนย์แสดงนิทรรศการวัฒนธรรมภาคใต้ของฝูเจี้ยนระดับโลก", "ห้องแสดงนิทรรศการดนตรีและโอเปร่าภาคใต้ของฝูเจี้ยน" ฯลฯ และยังมีการจัดนิทรรศการชั่วคราวต่างๆ ตามเทศกาลตามฤดูกาลและลักษณะเฉพาะของคอลเลกชัน พิพิธภัณฑ์ Quanzhou เป็นพิพิธภัณฑ์ครบวงจรแห่งเดียวใน Quanzhou มีคอลเลกชันมากมาย นิทรรศการที่ครอบคลุม และกิจกรรมการศึกษาที่หลากหลาย แสดงให้เห็นสถานะทางประวัติศาสตร์ของ Quanzhou ในฐานะศูนย์กลางการจัดแสดงวัฒนธรรมหลายเชื้อชาติของโลกและศูนย์กลางการจัดแสดงวัฒนธรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ของโลกได้อย่างสมบูรณ์แบบ
๑๒.๐๐ น.	รับประทานอาหารเที่ยง ณ ร้านอาหารท้องถิ่น
๑๓.๓๐ น.	ลงพื้นที่ศึกษาดูงาน ณ แหล่งมรดกโลก "Quanzhou" : Emporium of the World in Song-Yuan China - สะพานหลัวหยาง (Luoyang Bridge) : สะพานหินโบราณที่สร้างขึ้นในปี ค.ศ. ๑๐๕๓ เชื่อมต่อเมืองเฉียนโจวกับพื้นที่ทางเหนือ สะพานหลัวหยาง (Luoyang Bridge) หรือที่รู้จักในชื่อ "สะพานวันอัน" (Wan'an Bridge) เป็นสะพานหินโบราณที่มีอายุกว่า ๑,๐๐๐ ปี ตั้งอยู่ในเขตหลัวเจียง เมืองเฉียนโจว มณฑลฝูเจี้ยน ประเทศจีน สะพานนี้สร้างขึ้นในปี ค.ศ. ๑๐๕๙ สมัยราชวงศ์ซ่ง ถือเป็นสะพานหินข้ามทะเลที่เก่าแก่ที่สุดที่ยังคงอยู่ในประเทศจีนและได้รับการยกย่องว่าเป็น "สะพานที่หนึ่งในทะเล" สะพานหลัวหยางมีความยาวประมาณ ๑,๒๐๐ เมตร เป็นหนึ่งในสี่สะพานโบราณที่มีชื่อเสียงของจีน อีกสามสะพานคือ สะพานหลูโกวที่ปักกิ่ง สะพานจ้าวโจวที่เหอเป่ย์ และสะพานกว่างจี้ที่กวางตุ้ง สะพานนี้ไม่เพียงเป็นผลงานสถาปัตยกรรมที่ยอดเยี่ยม แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของการเชื่อมโยงทางวัฒนธรรมและการค้าระหว่างจีนกับประเทศอื่น ๆ ในอดีต ปัจจุบัน สะพานหลัวหยางเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ ดึงดูดนักท่องเที่ยวที่สนใจประวัติศาสตร์และสถาปัตยกรรมโบราณ

วัน-เดือน-ปี-เวลา	รายละเอียด
	- หมู่บ้านชวินปู (Xunpu Village) : เป็นหมู่บ้านชาวประมงที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่า ๖๐๐ ปี ที่มีชื่อเสียงในด้านสถาปัตยกรรมบ้านหินโบราณและวัฒนธรรมดอกไม้ที่เป็นเอกลักษณ์ สถาปัตยกรรมบ้านหิน: บ้านเรือนในหมู่บ้านชวินปูสร้างขึ้นจากหินก้อนเล็ก ๆ เรียงรายลดหลั่นกันบนเนินเขา สะท้อนถึงภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของชาวบ้านในอดีต วัฒนธรรมดอกไม้: ผู้หญิงในหมู่บ้านนี้มักสวมเครื่องประดับที่ทำจากดอกไม้สด ซึ่งเป็นประเพณีที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน การประดับดอกไม้บนผมไม่เพียงเพื่อความสวยงาม แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของความโชคดีและความสุข ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา หมู่บ้านชวินปูได้พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ เพื่อส่งเสริมการสร้างชนบทที่สวยงามและยั่งยืน - ท่าเรือปากน้ำ: ซึ่งเป็นศูนย์กลางการขนส่งทางบกและทางน้ำระหว่างท่าเรือทะเลและเขตเมืองในราชวงศ์ซ่งและหยวน - ถนนจงซานแห่งเมืองเฉวียนโจว : อัญมณีทางสถาปัตยกรรมใจกลางเมือง (Quanzhou's Zhongshan Road, an Architectural Jewel in the City): เป็นถนนคนเดินสายสำคัญและอยู่ใจกลางเมืองเฉวียนโจว ที่เชื่อมต่อเขตหลักของเมืองเก่าเข้าด้วยกัน ก่อให้เกิดย่านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่สะท้อนความรุ่งเรืองของเมืองได้อย่างงดงาม และยังได้รับรางวัล “ความเป็นเลิศด้านการอนุรักษ์มรดกในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก” จากองค์การยูเนสโก ถนนจงซานทอดยาวกว่า ๒,๕๐๐ กิโลเมตร และเป็นที่ตั้งของกลุ่มอาคารซีโหลว (qilou) ที่ยาวและได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างดีที่สุดในประเทศจีน
๑๘.๐๐ น.	รับประทานอาหารค่ำ ณ ร้านอาหารท้องถิ่น
๑๙.๓๐ น.	เดินทางเข้าสู่ที่พัก เมือง QUANZHOU พักผ่อนตามอัธยาศัย
วันที่ ๓ : วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๘	
เช้า	รับประทานอาหารเช้า ณ ห้องอาหารของโรงแรม
๐๙.๐๐ น.	ศึกษาดูงาน ณ พิพิธภัณฑ์การค้าทางทะเลเฉวียนโจว (Quanzhou Maritime Museum) แลกเปลี่ยนและรับฟังการบรรยายจาก เจ้าหน้าที่ Quanzhou Maritime Museum : เป็นพิพิธภัณฑ์ที่สำคัญในมณฑลฝูเจี้ยน (Fujian) ของจีน ซึ่งจัดแสดงเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การค้าทางทะเลของเมืองเฉวียนโจว ที่เคยเป็นหนึ่งในท่าเรือสำคัญของเส้นทางสายไหมทางทะเล (Maritime Silk Road) โดยพิพิธภัณฑ์นี้ทำหน้าที่ เก็บรวบรวมและจัดแสดงหลักฐานสำคัญที่ช่วยสนับสนุนการขึ้นทะเบียนมรดกโลก โดยเฉพาะเอกสารและโบราณวัตถุที่เกี่ยวข้องกับ เส้นทางสายไหมทางทะเล

วัน-เดือน-ปี-เวลา	รายละเอียด
	(Maritime Silk Road) ซึ่งเป็นเครือข่ายการค้าโบราณที่เชื่อมโยงจีนกับโลกภายนอก และสิ่งที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์เกี่ยวข้องกับมรดกโลก เช่น: - ซากเรือโบราณฉวนโจว (Quanzhou Shipwreck) ซึ่งเป็นเรือพาณิชย์จากศตวรรษที่ ๑๓ แสดงถึงการค้าขายทางทะเลระหว่างจีนและภูมิภาคอื่น ๆ - เครื่องปั้นดินเผาและสินค้าส่งออก ที่พบในเรืออัปปางและแหล่งขุดค้นทางโบราณคดี สะท้อนถึงความมั่งคั่งของเมืองฉวนโจว - ศิลาจารึกอาหรับ เปอร์เซีย และศาสนาอื่น ๆ ซึ่งแสดงถึงวัฒนธรรมที่หลากหลายใน ฉะวียนโจว
๑๒.๐๐ น.	รับประทานอาหารเที่ยง ณ ร้านอาหารท้องถิ่น
๑๓.๐๐ น.	ศึกษาดูงาน ณ แหล่งมรดกโลก "Quanzhou" : Emporium of the World in Song-Yuan China - วัดไคหยวน (Kaiyuan Temple): วัดพุทธที่ใหญ่ที่สุดในมณฑลฝูเจี้ยน มีเจดีย์หินคู่ที่สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์ซ่ง วัดพุทธที่ใหญ่ที่สุดในฉวนโจว มีสถาปัตยกรรมที่สวยงาม - วัดขงจื้อและโรงเรียน (Confucius Temple and School): สถานที่ที่เคยเป็นศูนย์กลางการศึกษาและสักการะขงจื้อในสมัยโบราณ - มัสยิดชิงจิ้ง (Qingjing Mosque): มัสยิดที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งในจีน สร้างขึ้นในปี ค.ศ.๑๐๐๙ แสดงถึงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างจีนและโลกมุสลิม - ถนนซีเจีย เป็นถนนสายเก่าแก่และมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์มากที่สุดในเมือง ฉะวียนโจว (Quanzhou) มณฑลฝูเจี้ยน ประเทศจีน ถือเป็นศูนย์กลางของวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยที่ ถนนซีเจียยังคงรักษาสถาปัตยกรรมดั้งเดิมและวัฒนธรรมท้องถิ่นไว้ได้ อย่างดี สามารถสัมผัสกับบรรยากาศของเมืองเก่าและเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมของฉะวียนโจวได้ที่นี่ - ชมการแสดงหุ่นกระบอกเมืองฉะวียนโจว (Quanzhou Puppet Show): ซึ่งเป็น มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนโดยองค์การ ยูเนสโก ซึ่งสะท้อนถึงความหลากหลายของวัฒนธรรมท้องถิ่น
๑๔.๐๐ น.	รับประทานอาหารค่ำ ณ ร้านอาหารท้องถิ่น
๑๔.๓๐ น.	เดินทางเข้าสู่ที่พัก เมือง QUANZHOU พักผ่อนตามอัธยาศัย
วันที่ ๔ : วันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๖๔	
เช้า	รับประทานอาหารเช้า ณ ห้องอาหารของโรงแรม

วัน-เดือน-ปี-เวลา	รายละเอียด
๑๐.๓๐ น.	ศึกษาดูงาน ณ Dehua Porcelain Museum : พิพิธภัณฑ์จัดแสดงและอนุรักษ์ผลงานเครื่องเคลือบ "Blanc de Chine" อันเลื่องชื่อ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของเมืองเต๋อฮั่ว และมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ศิลปะ และวัฒนธรรมอย่างสูง สะท้อนบทบาทในเส้นทางสายไหมทางทะเล เครื่องเคลือบเต๋อฮั่วเป็นสินค้าส่งออกสำคัญในยุคราชวงศ์ซ่งและหยวน โดยส่งออกไปยังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตะวันออกกลาง และยุโรป แสดงให้เห็นถึงการแลกเปลี่ยนระหว่างอารยธรรมในอดีต เป็นส่วนหนึ่งของมรดกโลก พิพิธภัณฑ์นี้เป็นองค์ประกอบสำคัญของแหล่งมรดกโลก “Quanzhou: Emporium of the World in Song-Yuan China” ซึ่งตอกย้ำบทบาทของเต๋อฮั่วในฐานะศูนย์กลางการค้าระดับโลกในยุคกลาง ศูนย์กลางการเรียนรู้และถ่ายทอดภูมิปัญญา เป็นสถานที่ศึกษาและเผยแพร่องค์ความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการผลิตเครื่องเคลือบ การออกแบบ และความเชื่อที่สะท้อนผ่านศิลปกรรมจีนโบราณ ส่งเสริมอัตลักษณ์ท้องถิ่นและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นจุดหมายปลายทางสำคัญที่ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจท้องถิ่นผ่านการท่องเที่ยว และเสริมสร้างความภาคภูมิใจในมรดกทางวัฒนธรรมของชาวเต๋อฮั่ว - ฟังการบรรยายจากเจ้าหน้าที่ Dehua Porcelain Museum - ประวัติศาสตร์ วิวัฒนาการ และความงดงามของเครื่องเคลือบจากเต๋อฮั่ว โดยเฉพาะในด้านศิลปะและเทคนิคการผลิต - แสดงเครื่องเคลือบตั้งแต่ยุคถัง ช่ง หยวน หมิง และชิง พร้อมข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับการพัฒนาเทคนิคและวัตถุดิบ - แสดงบทบาทของเต๋อฮั่วในฐานะผู้ผลิตเครื่องปั้นดินเผาส่งออก ผ่านหลักฐานทางโบราณคดี เช่น ภาชนะที่พบในซากเรือดำน้ำและแหล่งค้าทางทะเล - แสดงผลงานของช่างปั้นและศิลปินเซรามิกชื่อดังในอดีต เช่น เหวอฉว่ง (He Chaozong) ผู้มีชื่อเสียงในยุคราชวงศ์หมิง และผลงานของศิลปินยุคใหม่ที่สืบทอดศิลปะดั้งเดิม - นำเสนอขั้นตอนการผลิตเครื่องเคลือบเต๋อฮั่ว ตั้งแต่การเตรียมดิน การปั้น การเผา การเคลือบ และการเผาในเตาแบบโบราณ
๑๒.๐๐ น.	รับประทานอาหารเที่ยง ณ ร้านอาหารท้องถิ่น
๑๓.๓๐ น.	ลงพื้นที่ ศึกษาดูงาน สถานที่สำคัญของเมือง Dehua - Dehua Yueji Yao เป็นหนึ่งในเตาเผาเซรามิกที่มีชื่อเสียงของประเทศจีน ตั้งอยู่ในเมืองเต๋อฮั่ว (Dehua) มณฑลฝูเจี้ยน (Fujian) ซึ่งเป็นแหล่งผลิตเครื่องเคลือบเซรามิก

วัน-เดือน-ปี-เวลา	รายละเอียด
	ที่สำคัญของจีน โดยเฉพาะ เครื่องลายครามสีขาว หรือที่รู้จักกันในชื่อ "เต๋อฮว่าไปฉี้อ" หรือ "Blanc de Chine" - ถนนคนเดินกระเบื้อง เป็นย่านการค้าหลักของเต๋อฮว่า ที่จำหน่ายเครื่องเคลือบหลากหลายประเภท ตั้งแต่ของใช้ในครัวเรือน ศิลปะการตกแต่ง ไปจนถึงผลงานศิลปะร่วมสมัย มีร้านค้าทั้งแบบดั้งเดิมและสมัยใหม่เป็น ศูนย์กลางการพบปะระหว่างผู้ผลิตและผู้ค้า เหมาะสำหรับเลือกซื้อของฝากหรือศึกษารูปแบบการตลาดในอุตสาหกรรมเครื่องเคลือบ
๑๖.๐๐ น.	ออกเดินทางสู่เมือง Xiamen
๑๘.๐๐ น.	รับประทานอาหารค่ำ ณ ร้านอาหารท้องถิ่น พร้อมทั้ง สรุบทบทเรียนกิจกรรมการเรียนรู้ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่มรดกโลกของต่างประเทศ “เมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมแห่งเส้นทางสายไหมทางทะเล Quanzhou” ที่หน่วยงานสามารถนำไปประยุกต์ใช้และขับเคลื่อนเมืองสงขลาสู่มรดกโลก
๑๙.๓๐ น.	เดินทางเข้าสู่ที่พัก เมือง Xiamen พักผ่อนตามอัธยาศัย
วันที่ ๕ : วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๘	
เช้า	เดินทางสู่สนามบิน Xiamen Gaoqi International Airport
๐๘.๕๐ น.	ออกเดินทางกลับสู่ประเทศไทย ด้วยสายการบิน Xiamen Airlines เที่ยวบินที่ MF ๘๕๓
๑๑.๑๕ น.	เดินทางถึง ท่าอากาศยานนานาชาติ สุวรรณภูมิ
๑๖.๑๐ น.	ออกเดินทางจากท่าอากาศยาน ด้วยสายการบินไทยแอร์เอเชีย เที่ยวบินที่ FD๔๒๐๔
๑๗.๔๐ น.	เดินทางถึงสนามบินหาดใหญ่ และเดินทางกลับบ้านโดยสวัสดิภาพ

๔. สถานที่

เมืองเฉียนโจว มณฑลฝูเจี้ยน สาธารณรัฐประชาชนจีน

๕. หน่วยงานผู้จัด

องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) โดย สำนักงานพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา (อพท.ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา)

๖. หน่วยงานสนับสนุน

บริษัทที่ปรึกษาบริษัทแพลนเนอร์ ๒๖ จำกัด

๗. รายละเอียดกิจกรรม

วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๘

 Quanzhou Museum รับฟังการบรรยายภาพรวมพร้อมทั้งประวัติความเป็นมาในการพัฒนาเป็นเมืองมรดกโลก Quanzhou จากเจ้าหน้าที่ Quanzhou Museum

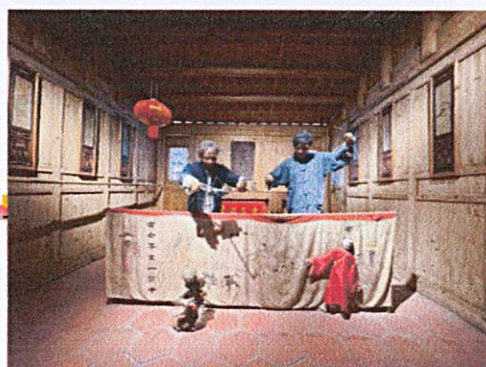
❖ พิพิธภัณฑ์ Quanzhou ตั้งอยู่ที่เลขที่ ๒๖๘ ถนน Beijing East เขต Fengze เมือง Quanzhou มณฑล Fujian ก่อตั้งขึ้นในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๒๘ โดยเป็นพิพิธภัณฑ์ระดับที่สองแห่งชาติ ที่ผสมผสานการปกป้องโบราณวัตถุ การวิจัยโบราณวัตถุ การจัดแสดงและนิทรรศการ การประชาสัมพันธ์และการศึกษาเป็นฐานการเผยแพร่ความรู้ด้านสังคมศาสตร์แห่งชาติ ฐานการศึกษาเรื่องความรักชาติ และ "ศูนย์นิทรรศการพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมโลก" ที่ก่อตั้งโดย UNESCO พิพิธภัณฑ์ Quanzhou ครอบคลุมพื้นที่มากกว่า ๒๐๒.๓๒ ไร่ และมีพื้นที่ก่อสร้างมากกว่า ๑๖,๐๐๐ ตารางเมตร ด้านในตัวอาคารมีนิทรรศการพื้นฐาน เช่น ริมฝั่งน้ำ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม Quanzhou, ศูนย์แสดงนิทรรศการวัฒนธรรมภาคใต้ของผู้เขียนระดับโลก, ห้องแสดงนิทรรศการดนตรีและโอเปร่าภาคใต้ของผู้เขียน ฯลฯ และยังมี การจัดนิทรรศการชั่วคราวต่างๆ ตามเทศกาลตามฤดูกาลและลักษณะเฉพาะของคอลเลกชัน พิพิธภัณฑ์ Quanzhou เป็นพิพิธภัณฑ์ครบวงจรแห่งเดียวใน Quanzhou มีคอลเลกชันมากมาย นิทรรศการที่ครอบคลุม และกิจกรรมการศึกษาที่หลากหลาย แสดงให้เห็นสถานะทางประวัติศาสตร์ของ Quanzhou ในฐานะศูนย์กลางการจัดแสดงวัฒนธรรมหลายเชื้อชาติของโลกและศูนย์กลางการจัดแสดงวัฒนธรรมมณฑลผู้เขียนตอนใต้ของโลกได้อย่างสมบูรณ์แบบ โดยพิพิธภัณฑ์นี้ทำหน้าที่ เก็บรวบรวมและจัดแสดงหลักฐานสำคัญที่ช่วยสนับสนุนการขึ้นทะเบียนมรดกโลก โดยเฉพาะเอกสารและโบราณวัตถุที่เกี่ยวข้องกับเส้นทางสายไหมทางทะเล (Maritime Silk Road) ซึ่งเป็นเครือข่ายการค้าโบราณที่เชื่อมโยงจีนกับโลกภายนอก และสิ่งที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์เกี่ยวข้องกับมรดกโลก

❖ นิทรรศการประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเฉียนโจว แบ่งออกเป็น ๔ ส่วนหลัก ได้แก่

- การพัฒนาในยุคต้น เป็นการนำเสนอการแสดงหลักฐานทางโบราณคดีจากยุคก่อนประวัติศาสตร์ เช่น ซากฟอสซิลสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมจากทะเลสาบซื่อสือ

- การก่อตั้งเมืองเวียนโจว เป็นการนำเสนอการก่อตั้งและพัฒนาของเมืองเวียนโจว
- ท่าเรือสำคัญแห่งแรกของตะวันออก เป็นการนำเสนอการแสดงถึงความรุ่งเรืองของเวียนโจวในฐานะท่าเรือหลักของเส้นทางสายไหมทางทะเล
- ความเจริญรุ่งเรืองของเวียนหนาน เป็นการนำเสนอวัฒนธรรมและเศรษฐกิจในยุคราชวงศ์หมิงและชิง

นิทรรศการดนตรีนานยินและศิลปะการแสดงพื้นบ้าน จัดแสดงใน ๕ ส่วน ได้แก่ ห้องโหมโรง การสืบค้นประวัติศาสตร์ดนตรี มรดกโลก สมบัติดนตรี การสืบทอดศิลปะ นิทรรศการนี้นำเสนอศิลปะการแสดงพื้นบ้านของเวียนโจว เช่น นานยิน โอเปร่า หุ่นเชิด และการแสดงอื่นๆ ที่มีความสำคัญทางวัฒนธรรมของเมืองเวียนโจว

❖ วัดขงจื้อในเฉวียนโจวมีประวัติยาวนานกว่า ๑,๐๐๐ ปี เริ่มก่อสร้างในปี ค.ศ. ๙๗๖ (สมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ) และมีการบูรณะครั้งสำคัญในปี ค.ศ. ๑๑๓๗ (สมัยราชวงศ์ซ่งใต้) ในอดีต วัดแห่งนี้ทำหน้าที่เป็นทั้งสถานที่บูชาขงจื้อและสถาบันการศึกษาระดับสูงของเมืองเฉวียนโจว โดยมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการค้าทางทะเลในยุคซ่งและหยวน ซึ่งด้านในวัดขงจื้อ จะมีการจัดแสดงนิทรรศการไว้ภายในทั้งสองบริเวณด้านข้างของวัด ซึ่งมีรายละเอียดที่สำคัญในการนำเสนอประวัติความเป็นมาของที่แห่งนี้ ประกอบด้วย

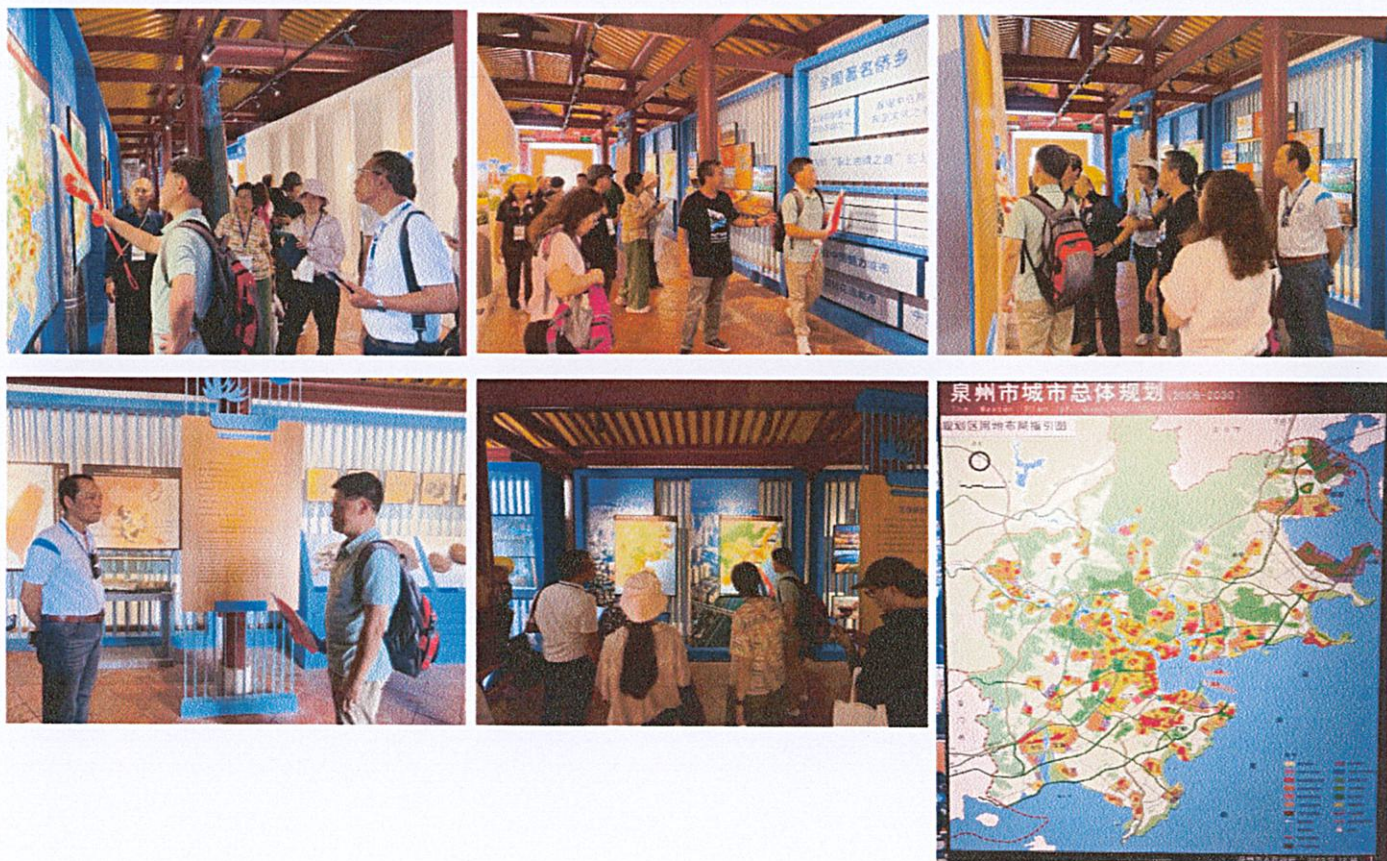
- หอใหญ่ต้าฉง (Dacheng Hall) ภายในมีรูปปั้นขงจื้อและศิษย์หลักสี่คน พร้อมด้วยแผ่นป้ายที่เขียนโดยจักรพรรดิหลายพระองค์
- หอจัดแสดงวัตถุโบราณ (Cultural Relics Exhibition Hall) แสดงเครื่องดนตรี เครื่องใช้ในพิธีกรรม และภาชนะสำริดที่มีจารึกเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของวัด
- หอรำลึกบุคคลสำคัญของเฉวียนโจว (Quanzhou Historical Figures Memorial Hall): จัดแสดงหุ่นขี้ผึ้งของบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์เฉวียนโจวจำนวน ๓๘ คน
- หอจัดแสดงการศึกษาโบราณของเฉวียนโจว (Quanzhou Ancient Education Exhibition Hall) นำเสนอประวัติศาสตร์การศึกษาในเฉวียนโจวผ่านภาพถ่ายและวัตถุโบราณต่างๆ

ซึ่งวัดขงจื้อและโรงเรียนในเฉวียนโจวไม่เพียงแต่เป็นสถานที่สำคัญทางศาสนาและการศึกษา แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของความรุ่งเรืองทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของเมืองเฉวียนโจวในอดีต ที่ทำให้เข้าใจถึงบทบาทของขงจื้อและระบบการศึกษาในสังคมจีนโบราณ นอกจากนี้ วัดขงจื้อและโรงเรียนในเมืองเฉวียนโจว ได้รับการบรรจุเป็นหนึ่งในองค์ประกอบของแหล่งมรดกโลก “Quanzhou: Emporium of the World in Song-Yuan China” ขององค์การยูเนสโกในปี ๒๐๒๑ นั้น เป็นผลมาจากบทบาทสำคัญของสถานที่แห่งนี้ในฐานะ ศูนย์กลางวัฒนธรรม ความรู้ และคุณค่าทางจิตวิญญาณ ที่ช่วยขับเคลื่อนเมืองเฉวียนโจวให้กลายเป็นเมืองท่าระหว่างประเทศในยุครุ่งเรืองของการค้าเส้นทางสายไหมทางทะเลในสมัยราชวงศ์ซ่งและหยวน

❖ **บทบาททางการศึกษาและคุณธรรมของจื่อ** : วัดขงจื่อและโรงเรียนเป็น แหล่งถ่ายทอดความรู้และศีลธรรมแบบขงจื่อ ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญในการหล่อหลอมชนชั้นปกครอง พ่อค้า และประชาชนในเฉวียนโจวให้ยึดมั่นใน “จริยธรรมในการค้าขาย ความซื่อสัตย์ และความรับผิดชอบต่อสังคม” สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึง คุณค่าทางจิตวิญญาณ และระบบระเบียบทางสังคมที่ช่วยให้เมืองเฉวียนโจวสามารถ เจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ และสามารถเชื่อมโยงกับเครือข่ายทางการค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ

❖ **เป็นเครื่องยืนยันความเจริญของ “เมืองพหุวัฒนธรรม”** : เฉวียนโจวในยุคช่งและหยวน เป็นเมืองท่าที่เปิดรับชาวต่างชาติจากอาหรับ อินเดีย เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และยุโรป วัดขงจื่อในเมืองเฉวียนโจวจึงเป็นหลักฐานว่าแม้ในบริบทพหุวัฒนธรรม การศึกษาและแนวคิดแบบขงจื่อยังได้รับการยึดถือเป็นรากฐาน การมีอยู่ของวัดขงจื่อ เคียงคู่กับมัสยิด วัดฮินดู และโบสถ์คริสต์ ในเฉวียนโจวจึงแสดงถึงการอยู่ร่วมกันของศาสนาและวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งเป็นคุณสมบัติสำคัญที่ยูเนสโกให้ความสำคัญ

❖ **บทบาทในระบบราชการท้องถิ่นและการคัดเลือกเจ้าหน้าที่** : โรงเรียนที่อยู่เคียงกับวัดขงจื่อเคยทำหน้าที่ ฝึกอบรมผู้เข้าสอบจอหงวน ซึ่งเป็นระบบที่ผลิตขุนนางท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่ประจำเมือง พวกเขาเป็นกลไกหลักในการดูแลการค้า การเก็บภาษี และการจัดระเบียบท่าเรือ ทำให้เฉวียนโจวสามารถรองรับปริมาณเรือสินค้าและพ่อค้าได้อย่างมีระบบ จึงกลายเป็น เมืองท่าระหว่างประเทศที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในโลกช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๐-๑๔

✚ มัสยิดชิงจิ้ง (Qingjing Mosque)

❖ มัสยิดชิงจิ้ง (Qingjing Mosque) หรือที่รู้จักในชื่อ “มัสยิดอัศฮาบ” (Ashab Mosque) ตั้งอยู่ในเมืองเฉียนโจว มณฑลฝูเจี้ยน ประเทศจีน เป็นหนึ่งในมัสยิดที่เก่าแก่ที่สุดในประเทศจีน และถือเป็นสัญลักษณ์สำคัญของการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างจีนกับโลกอาหรับในยุคกลาง มัสยิดแห่งนี้มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการขึ้นทะเบียนเมืองเฉียนโจวเป็นมรดกโลกของยูเนสโกในปี ๒๐๒๑ โดยพ่อค้าชาวมุสลิมจากเปอร์เซียและอาหรับที่เดินทางมายังเฉียนโจว ซึ่งในขณะนั้นเป็นเมืองท่าที่สำคัญของเส้นทางสายไหมทางทะเล มัสยิดแห่งนี้เป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่แสดงถึงการตั้งถิ่นฐานของชาวมุสลิมในจีน และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างจีนกับโลกอิสลาม เมืองคังประกอบทางสถาปัตยกรรมที่โดดเด่น ได้แก่

- ประตูหลัก (Main Gatehouse) สร้างด้วยหินไดอะเบส มีโครงสร้างแบบโดมและซุ้มโค้งแหลมตามสถาปัตยกรรมอิสลาม ภายในมีการแกะสลักลวดลายดอกบัวและจารึกภาษาอาหรับ
- หออธิษฐานหลัก (Main Prayer Hall) มีพื้นที่ประมาณ ๖๐๐ ตารางเมตร ผนังด้านตะวันตกมีมิหฺราบ (Mihrab) และมิมบาร์ (Minbar) สำหรับการละหมาด ภายในมีจารึกคัมภีร์อัลกุรอานและการตกแต่งแบบอิสลาม
- หอหิงชาน (Mingshan Hall) สร้างขึ้นในปี ค.ศ. ๑๕๖๗ เป็นอาคารแบบจีนที่ใช้เป็นที่พักของอิหม่ามและสถานที่ละหมาดสำรอง แสดงถึงการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมจีนและอิสลาม
- ศาลาอวยพร (Blessing Pavilion) ตั้งอยู่ทางตะวันออกของมัสยิด ภายในมีศิลาจารึกจากปี ค.ศ. ๑๓๕๐ และ ๑๖๐๙ ที่บันทึกประวัติการบูรณะมัสยิด
- มัสยิดชิงจิ้ง เป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของแหล่งมรดกโลก “Quanzhou: Emporium of the World in Song-Yuan China” ที่ยูเนสโกขึ้นทะเบียนในปี ๒๐๒๑ เนื่องจากเป็นหลักฐานที่แสดงถึงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและศาสนาระหว่างจีนกับโลกอิสลาม และบทบาทของเฉียนโจวในฐานะศูนย์กลางการค้าทางทะเลในยุคซ่งและหยวน

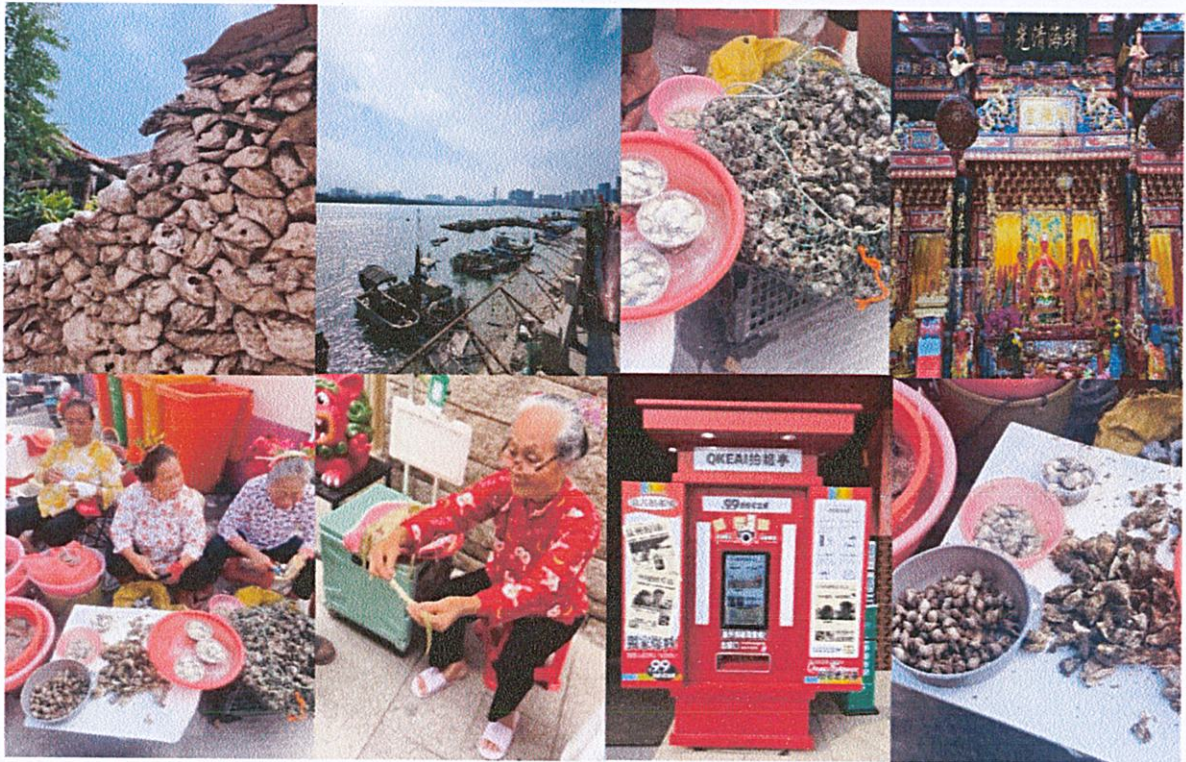
หมู่บ้านซวินปู (Xunpu Village)

❖ เป็นหมู่บ้านชาวประมงที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่า ๖๐๐ ปี ที่นี้มีชื่อเสียงในด้านสถาปัตยกรรมบ้านหินโบราณและวัฒนธรรมดอกไม้ที่เป็นเอกลักษณ์ ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองเฉวียนโจว มณฑลฝูเจี้ยน ประเทศจีน ห่างจากใจกลางเมืองประมาณ ๑๐ กิโลเมตร และเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญที่สะท้อนถึงความรุ่งเรืองของเส้นทางสายไหมทางทะเลในสมัยราชวงศ์ซ่งและหยวน ซึ่งมีบทบาทในการสนับสนุนการขึ้นทะเบียนเมืองเฉวียนโจวเป็นมรดกโลกโดยยูเนสโกในปี ๒๐๒๑ สถาปัตยกรรมบ้านเปลือกหอย (Oyster Shell Houses) บ้านเรือนในหมู่บ้านซวินปูมีลักษณะเฉพาะคือการใช้เปลือกหอยนางรมในการก่อสร้างผนังบ้าน ซึ่งเป็นผลผลิตจากการค้าทางทะเลในอดีต เปลือกหอยเหล่านี้ไม่เพียงแต่มีความทนทานต่อสภาพอากาศชายฝั่งทะเล แต่ยังสะท้อนถึงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและวัตถุประหว่างจีนกับประเทศต่าง ๆ ในเส้นทางสายไหมทางทะเล

❖ วัฒนธรรมดอกไม้ หรือวัฒนธรรม "ซันฮวาเว่" (Zanhuawei) "ซันฮวาเว่" หรือ "มงกุฎดอกไม้" เป็นเครื่องประดับศีรษะที่สตรีในหมู่บ้านซวินปูสวมใส่ ประกอบด้วยการมัดผมเป็นมวยและประดับด้วยดอกไม้หลากสี ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความงามและความเป็นสิริมงคล วัฒนธรรมนี้ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติของจีนในปี ๒๐๐๘ และกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมากในปัจจุบัน ผู้หญิงในหมู่บ้านนี้มักสวมเครื่องประดับที่ทำจากดอกไม้สด ซึ่งเป็นประเพณีที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน การประดับดอกไม้บนผมไม่เพียงเพื่อความสวยงาม แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของความโชคดีและความสุข ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา หมู่บ้านซวินปูได้พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยใช้ประโยชน์จาก

ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ เพื่อส่งเสริมการสร้างชนบทที่สวยงามและยั่งยืน หมู่บ้านชินปู มีบทบาทสำคัญในการสะท้อนถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการแลกเปลี่ยนระหว่างจีนกับประเทศต่าง ๆ ผ่านเส้นทางสายไหมทางทะเล ทั้งในด้านสถาปัตยกรรม วัฒนธรรม และวิถีชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับคุณค่าที่ยูเนสโกใช้ในการพิจารณาขึ้นทะเบียนเมืองเฉียนโจวเป็นมรดกโลก และบริเวณตรงข้ามก็จะเป็นท่าเรือปากน้ำ ซึ่งเป็นศูนย์กลางการขนส่งทางบกและทางน้ำระหว่างท่าเรือทะเลและเขตเมืองในราชวงศ์ซ่งและหยวน

โรงละครหุ่นกระบอก Quanzhou Puppet Theater

❖ ชมการแสดงหุ่นกระบอกเมืองเฉียนโจว (Quanzhou Puppet Show) ซึ่งเป็นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนโดยองค์การยูเนสโก ซึ่งสะท้อนถึงความหลากหลายของวัฒนธรรมท้องถิ่น การแสดงหุ่นกระบอกเมืองเฉียนโจว (Quanzhou Puppet Show) เป็นศิลปะการแสดงหุ่นเชิดที่มีประวัติยาวนานกว่า ๒,๐๐๐ ปี และถือเป็นหนึ่งในรูปแบบการแสดงหุ่นที่เก่าแก่ที่สุดในประเทศจีน มีบทบาทสำคัญในการสะท้อนถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการแลกเปลี่ยนระหว่างจีนกับประเทศต่าง ๆ ผ่านเส้นทางสายไหมทางทะเล ซึ่งมีส่วนในการสนับสนุนการขึ้นทะเบียนเมืองเฉียนโจวเป็นมรดกโลกโดยยูเนสโก ในปี ๒๐๒๑

❖ ประวัติและลักษณะของการแสดงหุ่นกระบอกเฉียนโจว : ต้นกำเนิด การแสดงหุ่นกระบอกเฉียนโจวมีต้นกำเนิดในสมัยราชวงศ์ฉินและฮั่น และแพร่หลายในสมัยราชวงศ์ถังและห้าราชวงศ์ โดยเฉพาะในพื้นที่เมืองเฉียนโจว ลักษณะของหุ่น หุ่นมีความสูงประมาณ ๗๐ เซนติเมตร ประกอบด้วยศีรษะ

ลำตัว แขนขา และเชือกควบคุม ๑๖ ถึง ๓๒ เส้น ศีรษะหุ่นแกะสลักจากไม้ เช่น ไม้การบูร หรือไม้ท้าว และมีการตกแต่งอย่างประณีต การแสดง การแสดงหุ่นกระบอกเฉวียนโจวมีการใช้ดนตรีพื้นบ้าน เช่น กลองกตเท้า และฆ้อง รวมถึงการร้องเพลงในภาษาถิ่น และมีการแสดงท่าทางที่ซับซ้อน เช่น การถอดเสื้อ ดึงดาบ หรือการงม

❖ บทบาทในการสนับสนุนเมืองเฉวียนโจวเป็นมรดกโลก : การสะท้อนวัฒนธรรมและความเชื่อ การแสดงหุ่นกระบอกเฉวียนโจวเป็นส่วนหนึ่งของพิธีกรรมและประเพณีท้องถิ่น เช่น การแต่งงาน งานศพ และเทศกาลต่าง ๆ ซึ่งสะท้อนถึงความเชื่อและวัฒนธรรมของชาวเมืองเฉวียนโจว และเป็นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ โดยการแสดงหุ่นกระบอกเฉวียนโจวได้เดินทางไปแสดงในกว่า ๗๐ ประเทศทั่วโลก และมีบทบาทในการส่งเสริมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างจีนกับประเทศต่าง ๆ นอกจากนี้ ยังมีการจัดเทศกาลนานาชาติ เมืองเฉวียนโจวได้จัดเทศกาลหุ่นกระบอกนานาชาติหลายครั้ง เช่น ในปี ๑๙๘๖, ๑๙๙๐, ๒๐๐๐, ๒๐๑๕, ๒๐๑๗ และ ๒๐๑๙ ซึ่งเป็นเวทีในการแสดงศิลปะหุ่นกระบอกจากทั่วโลก และส่งเสริมการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ซึ่ง ในปี ๒๐๐๖ การแสดงหุ่นกระบอกเฉวียนโจวได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของจีน และในปี ๒๐๑๒ โครงการฝึกอบรมผู้สืบทอดศิลปะหุ่นกระบอกเฉวียนโจวได้รับการขึ้นทะเบียนในรายการแนวปฏิบัติที่ดีในการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของยูเนสโก

วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๔

✚ พิพิธภัณฑ์การค้าทางทะเลเฉวียนโจว (Quanzhou Maritime Museum) แลกเปลี่ยนและรับฟังการบรรยายจาก เจ้าหน้าที่ Quanzhou Maritime Museum

❖ พิพิธภัณฑ์การค้าทางทะเลเฉียนโจว (Quanzhou Maritime Museum) เป็นพิพิธภัณฑ์ที่สำคัญในมณฑลฝูเจี้ยน (Fujian) ของจีน ซึ่งจัดแสดงเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การค้าทางทะเลของเมืองเฉียนโจว ที่เคยเป็นหนึ่งในท่าเรือสำคัญของเส้นทางสายไหมทางทะเล (Maritime Silk Road) โดยพิพิธภัณฑ์นี้ทำหน้าที่ เก็บรวบรวมและจัดแสดงหลักฐานสำคัญที่ช่วยสนับสนุนการขึ้นทะเบียนมรดกโลก โดยเฉพาะเอกสารและโบราณวัตถุที่เกี่ยวข้องกับ เส้นทางสายไหมทางทะเล (Maritime Silk Road) ซึ่งเป็นเครือข่ายการค้าโบราณที่เชื่อมโยงจีนกับโลกภายนอก และสิ่งที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์เกี่ยวข้องกับมรดกโลก ได้แก่

- ซากเรือโบราณฉวนโจว (Quanzhou Shipwreck) ซึ่งเป็นเรือพาณิชย์จากศตวรรษที่ ๑๓ แสดงถึงการค้าขายทางทะเลระหว่างจีนและภูมิภาคอื่น ๆ
- เครื่องปั้นดินเผาและสินค้าส่งออก ที่พบในเรืออัปปางและแหล่งขุดค้นทางโบราณคดี สะท้อนถึงความมั่งคั่งของเมืองฉวนโจว
- ศิลปากรีกอาหรับ เปอร์เซีย และศาสนาอื่น ๆ ซึ่งแสดงถึงวัฒนธรรมที่หลากหลายในเฉียนโจว

ซึ่งพิพิธภัณฑ์แห่งนี้ในประเทศจีนที่มุ่งเน้นการจัดแสดงประวัติศาสตร์การคมนาคมทางทะเล และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ ตั้งอยู่ในเขตเฟิงเจ้อ เมืองเฉียนโจว มณฑลฝูเจี้ยน พิพิธภัณฑ์แห่งนี้มีบทบาทสำคัญในการสะท้อนความรุ่งเรืองของเส้นทางสายไหมทางทะเล และเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสนับสนุนการขึ้นทะเบียนเมืองเฉียนโจวเป็นมรดกโลกโดยยูเนสโกในปี ๒๐๒๑

❖ นิทรรศการสำคัญ

- ห้องจัดแสดงการคมนาคมทางทะเลของเฉียนโจว นำเสนอประวัติศาสตร์การคมนาคมทางทะเลของเมืองเฉียนโจว ตั้งแต่ยุคหินใหม่จนถึงราชวงศ์ชิง โดยเน้นถึงบทบาทของเมืองในเส้นทางสายไหมทางทะเล การต่อเรือ การนำทาง การค้าระหว่างประเทศ และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม

- ห้องจัดแสดงหินแกะสลักทางศาสนา จัดแสดงหินแกะสลักที่เกี่ยวข้องกับศาสนาต่าง ๆ เช่น พุทธ ฮินดู อิสลาม คริสต์ และมณีเคียน สะท้อนถึงความหลากหลายทางศาสนาและวัฒนธรรมของเมืองฉะเชิงเทราในอดีต

- ห้องจัดแสดงวัฒนธรรมชาติพันธุ์ นำเสนอวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่ในเมืองฉะเชิงเทรา รวมถึงการแต่งกาย ประเพณี และศิลปะพื้นบ้าน

- ห้องจัดแสดงแบบจำลองเรือโบราณของจีน จัดแสดงแบบจำลองเรือโบราณของจีนจากยุคต่าง ๆ แสดงถึงความก้าวหน้าในเทคโนโลยีการต่อเรือและการนำทางของจีน

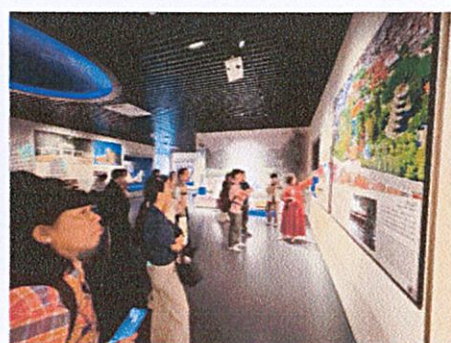
- ห้องจัดแสดงเรือโบราณอ่าวฉะเชิงเทรา จัดแสดงซากเรือจากราชวงศ์ซ่งที่ค้นพบในปี ๑๙๗๔ ที่อ่าวฉะเชิงเทรา พร้อมกับวัตถุโบราณที่เกี่ยวข้อง เช่น สมอหิน สมอไม้ และสมอเหล็กจากราชวงศ์ซ่งและหยวน

❖ บทบาทในการขับเคลื่อนเมืองฉะเชิงเทราสู่มรดกโลก : พิพิธภัณฑ์การค้าทางทะเลฉะเชิงเทรา มีบทบาทสำคัญในการรวบรวมและจัดแสดงหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่สะท้อนถึงความรุ่งเรืองของเมืองฉะเชิงเทราในฐานะศูนย์กลางการค้าทางทะเลในช่วงราชวงศ์ซ่งและหยวน โดยเฉพาะการเชื่อมโยงกับเส้นทางสายไหมทางทะเล

- การแสดงหลักฐานทางโบราณคดี พิพิธภัณฑ์จัดแสดงซากเรือโบราณและวัตถุโบราณที่ค้นพบในอ่าวฉะเชิงเทรา ซึ่งเป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงถึงบทบาทของเมืองในเครือข่ายการค้าทางทะเลระหว่างประเทศ

- การส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมและศาสนา การจัดแสดงหินแกะสลักทางศาสนา และวัฒนธรรมชาติพันธุ์ช่วยให้ผู้เยี่ยมชมเข้าใจถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและศาสนาของเมืองฉะเชิงเทรา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการพิจารณาขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก

- การศึกษาและวิจัย พิพิธภัณฑ์เป็นแหล่งข้อมูลสำคัญสำหรับนักวิจัยและผู้สนใจศึกษาประวัติศาสตร์การค้าทางทะเลของจีน และบทบาทของเมืองฉะเชิงเทราในเครือข่ายการค้าระหว่างประเทศ

ถนนจงซานแห่งเมืองเฉวียนโจว (Quanzhou's Zhongshan Road, an Architectural Jewel in the City)

ถนนจงซานแห่งเมืองเฉวียนโจว เป็นเสมือนอัญมณีทางสถาปัตยกรรมใจกลางเมือง (Quanzhou's Zhongshan Road, an Architectural Jewel in the City) เป็นถนนคนเดินสายสำคัญ และอยู่ใจกลางเมืองเฉวียนโจว ที่เชื่อมต่อเขตหลักของเมืองเก่า เป็นถนนสายประวัติศาสตร์ที่มีความสำคัญทั้งในด้านสถาปัตยกรรม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ โดยมีบทบาทสำคัญในการสะท้อนความรุ่งเรืองของเมืองเฉวียนโจวในฐานะศูนย์กลางการค้าทางทะเลในอดีต และเป็นหนึ่งในองค์ประกอบที่สนับสนุนการขึ้นทะเบียนเมืองเฉวียนโจวเป็นมรดกโลกโดยยูเนสโกในปี ๒๐๒๑ ถนนมีความยาวประมาณ ๒.๕ กิโลเมตร วิ่งจากทิศเหนือสู่ทิศใต้ผ่านใจกลางเมืองเฉวียนโจว โดยมีอาคารสไตล์ จีโหลว (Qilou) หรืออาคารมีระเบียงที่เชื่อมต่อกันตลอดแนวนอน ซึ่งเป็นสถาปัตยกรรมที่ผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมจีนและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งการขับเคลื่อนของรัฐบาลเมือง

เฉวียนโจวในการอนุรักษ์เมืองเก่า คือ สนับสนุนให้ถนนจงซานได้รับรางวัล Excellence Award of Heritage Preservation in the Asia-Pacific Region จากยูเนสโกในปี ๒๐๐๑ และได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นหนึ่งในกลุ่มแรกของ เขตประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของจีน

❖ บทบาทในการขับเคลื่อนเมืองเฉวียนโจวสู่มรดกโลก

ถนนจงซานไม่ได้เป็นหนึ่งใน ๒๒ แหล่งมรดกที่ขึ้นทะเบียนโดยตรงกับยูเนสโก แต่มีบทบาทสำคัญในการสะท้อนความหลากหลายทางวัฒนธรรมและสถาปัตยกรรมของเมืองเฉวียนโจว ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก

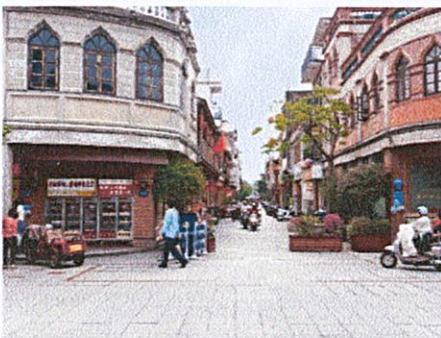
การสะท้อนวัฒนธรรมผสมผสาน สถาปัตยกรรมของถนนจงซานแสดงถึงการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมจีนและตะวันตก ซึ่งสะท้อนถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของเมืองเฉวียนโจวในอดีต

การอนุรักษ์และการมีส่วนร่วมของชุมชน การอนุรักษ์ถนนจงซานและการมีส่วนร่วมของชุมชนในการรักษาและส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นตัวอย่างที่ดีของการบริหารจัดการมรดกวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน

❖ วัฒนธรรมบนถนนจงซาน

กิจกรรมทางวัฒนธรรม ถนนจงซานเป็นสถานที่จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่าง ๆ เช่น การแสดงศิลปะพื้นบ้าน การแสดงหุ่นกระบอก และการแสดงดนตรีนาณยีน (Nanyin)

อาหารท้องถิ่น ถนนจงซานมีร้านอาหารและแผงลอยที่จำหน่ายอาหารท้องถิ่น เช่น เต้าหู้เหม็น ขนมถั่วเขียว และน้ำมะม่วงเจลลี่ ซึ่งเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวและชาวเมือง

วัดไคหยวน (Kaiyuan Temple)

วัดไคหยวน วัดพุทธที่ใหญ่ที่สุดในมณฑลฝูเจี้ยน มีเจดีย์หินคู่ที่สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์ซ่ง วัดพุทธที่ใหญ่ที่สุดในฉวนโจว มีสถาปัตยกรรมที่สวยงาม ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๖๘๖ สมัยราชวงศ์ถัง วัดแห่งนี้มีความสำคัญทั้งในด้านศาสนา สถาปัตยกรรม และวัฒนธรรม มีการตกแต่งอย่างวิจิตร รวมถึงเจดีย์หินคู่ที่มีชื่อเสียงคือ เจดีย์เจิ้งกั๋ว (Zhengguo Pagoda) และเจดีย์เหรินโส่ว (Renshou Pagoda) และเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญที่สนับสนุนการขึ้นทะเบียนเมืองเฉียนโจวเป็นมรดกโลกโดยยูเนสโกในปี ๒๐๒๑

❖ จุดเด่นและองค์ประกอบสำคัญของวัดไคหยวน

๑. พระวิหารมหาวิหาร (Mahavira Hall)

- สร้างขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. ๖๘๖ และได้รับการบูรณะในปี ค.ศ. ๑๖๓๗ โดยเจิ้ง จี้หลง (Zheng Zhilong)
- ภายในประดิษฐานพระพุทธรูปทองสัมฤทธิ์ของพระพุทธเจ้าห้าพระองค์ (Five Tathāgatas) ได้แก่ อักโขภยะ อมิตาภะ วัชรสันติ ไวโรจนะ และรัตนสัมภะ
- มีเสารองรับจำนวน ๘๖ ต้น ซึ่งเดิมมี ๑๐๐ ต้น ทำให้ได้รับฉายาว่า หอร้อยเสา
- เสาบางต้นและฐานเสามีการแกะสลักลวดลายแบบฮินดู เช่น สิงโตและสัตว์ในตำนาน ซึ่งเป็นหลักฐานของการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างจีนและอินเดีย

๒. เจดีย์หินคู่ (Twin Stone Pagodas)

- ประกอบด้วยเจดีย์เจิ้งกั๋ว (Zhengguo Pagoda) ทางทิศตะวันออก สูง ๔๘.๒๔ เมตร และเจดีย์เหรินโส่ว (Renshou Pagoda) ทางทิศตะวันตก สูง ๔๔.๐๖ เมตร
- ทั้งสองเจดีย์สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์ซ่ง โดยมีการแกะสลักภาพพระพุทธเจ้าและเทพเจ้าต่าง ๆ รวมถึงลวดลายที่ได้รับอิทธิพลจากศิลปะอินเดีย
- เจดีย์เหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ของเมืองเฉียนโจวและเป็นตัวอย่างของสถาปัตยกรรมหินโบราณของจีน

๓. แท่นศีลน้ำหวาน (Sweet Dew Altar of Precepts)

- เป็นแท่นศีลที่มีหลังคาทรงแปดเหลี่ยมสองชั้น
- ภายในมีพระพุทธรูปไวโรจนะประดิษฐานบนฐานดอกบัวที่มีการแกะสลัก

พระพุทธรูปขนาดเล็กจำนวนมาก

- แท่นศีลนี้ถือเป็นหนึ่งในสามแท่นศีลที่สำคัญที่สุดในประเทศจีน

๔. หอพระสูตร (Sutra Hall)

- เก็บรักษาพระไตรปิฎกมากกว่า ๓,๗๐๐ เล่ม รวมถึงพระสูตรหายาก เช่น

พระไตรปิฎกมหาสารัตถะ และพระสูตรดอกบัว

- ยังมีต้นฉบับลายมือของพระอาจารย์หงอี้ (Hongyi) ซึ่งเป็นพระภิกษุและศิลปินที่มี

ชื่อเสียงในยุคสมัยใหม่

๕. หอเทพเจ้าสี่ทิศ (Hall of Four Heavenly Kings)

- สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์ถัง (๖๑๘-๙๐๗) และทำหน้าที่เป็นประตูหลักของวัด
- มีป้ายไม้ที่จารึกคำกลอนของจูซี (Zhu Xi) นักปรัชญาแห่งราชวงศ์ซ่ง ซึ่งกล่าวว่า

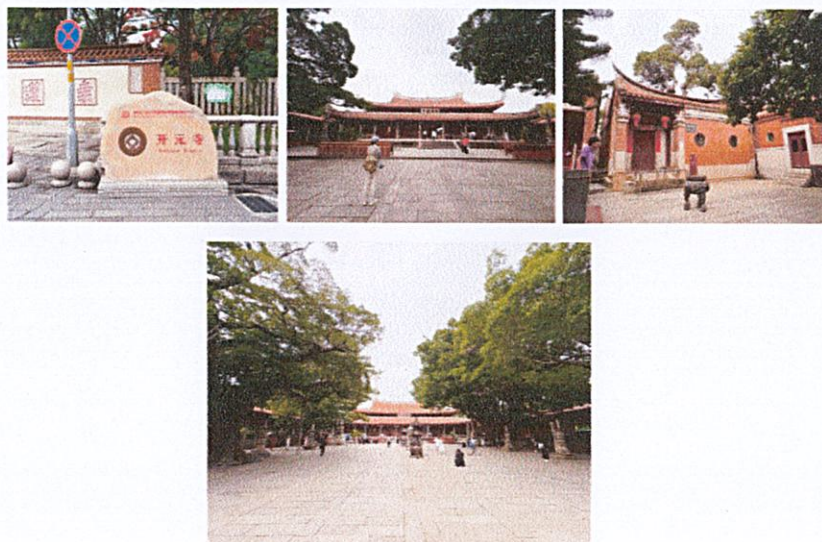
ที่นี่เคยถูกเรียกว่า แผ่นดินพุทธะ ถนนหนทางเต็มไปด้วยนักบุญ

❖ บทบาทในการขับเคลื่อนเมืองเฉียนโจวสู่มรดกโลก

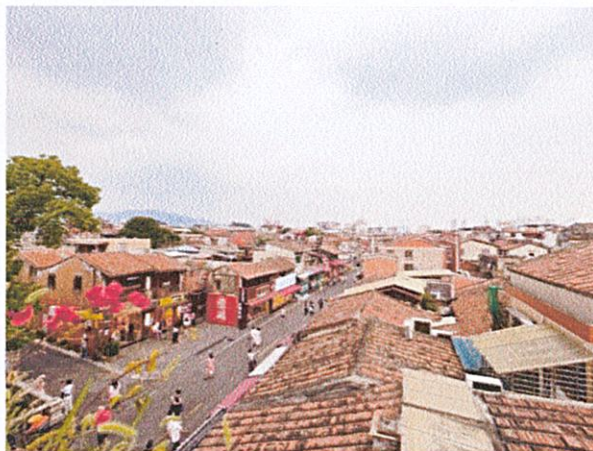
วัดโคหยวนเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญที่สะท้อนถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและศาสนาของเมืองเฉียนโจว ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกโดยยูเนสโก

• การผสมผสานทางวัฒนธรรม การตกแต่งด้วยลวดลายหินดูในวัดพุทธแห่งนี้แสดงถึงการผสมผสานทางวัฒนธรรมระหว่างจีนและอินเดีย ซึ่งเป็นผลมาจากการค้าทางทะเลและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมในช่วงราชวงศ์ซ่งและหยวน

• ศูนย์กลางทางศาสนาและวัฒนธรรม วัดโคหยวนเป็นศูนย์กลางทางศาสนาและวัฒนธรรมที่สำคัญของเมืองเฉียนโจว และเป็นสถานที่ที่สะท้อนถึงความเจริญรุ่งเรืองของเมืองในฐานะศูนย์กลางการค้าทางทะเลในอดีต

ถนนโบราณซีเจีย

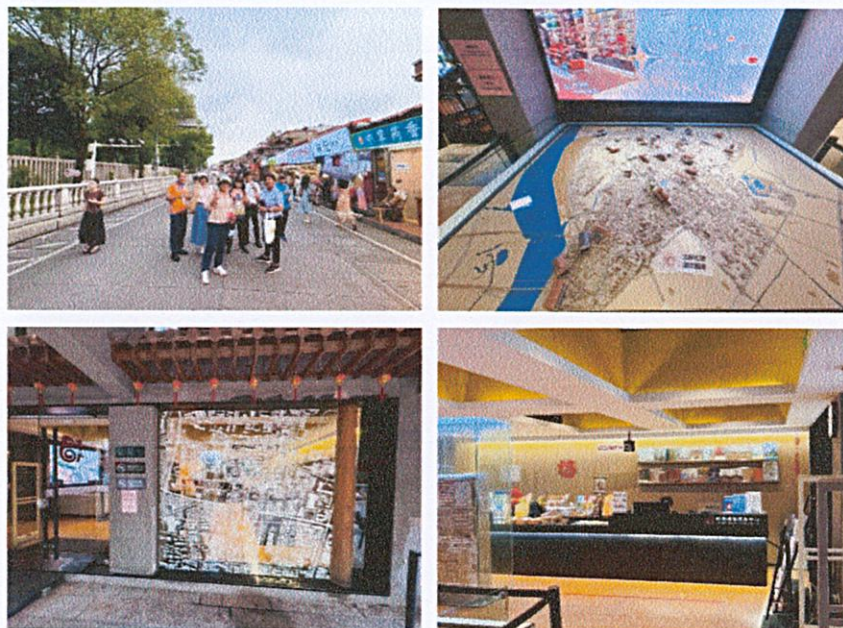
ถนนโบราณซีเจีย เป็นถนนสายเก่าแก่และมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์มากที่สุดในเมืองเฉวียนโจว (Quanzhou) มณฑลฝูเจี้ยน ประเทศจีน ถือเป็นศูนย์กลางของวัฒนธรรมท้องถิ่น และถือเป็นหนึ่งในถนนที่เก่าแก่และได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างดีที่สุดในเมือง โดยมีบทบาทสำคัญในการสะท้อนความรุ่งเรืองของเมืองเฉวียนโจวในฐานะศูนย์กลางการค้าทางทะเลในอดีต และเป็นองค์ประกอบที่สนับสนุนการขึ้นทะเบียนเมืองเฉวียนโจวเป็นมรดกโลกโดยยูเนสโกในปี ๒๐๒๑

❖ ประวัติและลักษณะของถนนซีเจีย

- ความเก่าแก่ ถนนซีเจียมีประวัติศาสตร์ยาวนานตั้งแต่สมัยราชวงศ์ถัง (ค.ศ. ๖๑๘-๙๐๗) และราชวงศ์ซ่ง (ค.ศ. ๙๖๐-๑๒๗๙) โดยเป็นถนนที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างดีและยังคงมีชีวิตชีวาในปัจจุบัน
- สถาปัตยกรรม ตลอดแนวถนนมีอาคารและบ้านเรือนโบราณที่สะท้อนถึงสถาปัตยกรรมในยุคต่าง ๆ รวมถึงวัดไคหยวน (Kaiyuan Temple) เจดีย์ตะวันออกและตะวันตก (East and West Pagodas) และเจดีย์ดิงซิน (Dingxin Pagoda)
- วัฒนธรรมท้องถิ่น ถนนซีเจียยังเป็นที่ตั้งของบ้านเรือนโบราณจากราชวงศ์ถังและซ่ง ซึ่งสะท้อนถึงวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่นของเมืองเฉวียนโจว

❖ บทบาทในการขับเคลื่อนเมืองเฉวียนโจวสู่มรดกโลก

แม้ว่าถนนซีเจียจะไม่ได้เป็นหนึ่งใน ๒๒ แหล่งมรดกที่ขึ้นทะเบียนโดยตรงกับยูเนสโก แต่มีบทบาทสำคัญในการสะท้อนความหลากหลายทางวัฒนธรรมและสถาปัตยกรรมของเมืองเฉวียนโจว ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก การสะท้อนวัฒนธรรมผสมผสานของสถาปัตยกรรมของถนนซีเจียแสดงถึงการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมจีนและตะวันตก ซึ่งสะท้อนถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของเมืองเฉวียนโจวในอดีต และการอนุรักษ์และการมีส่วนร่วมของชุมชน การอนุรักษ์ถนนซีเจียและการมีส่วนร่วมของชุมชนในการรักษาและส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นตัวอย่างที่ดีของการบริหารจัดการมรดกวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน

นอกจากนี้ ยังมี ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวถนนซีเจีย (Xijie Tourist Service Center) ซึ่งอยู่ในถนนซีเจีย (Xijie Street) ซึ่งศูนย์บริการนักท่องเที่ยวแห่งนี้มีจุดชมวิวบนดาดฟ้า ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถชมทัศนียภาพของถนนซีเจียและเจดีย์คู่ตะวันออกและตะวันตกของวัดโคหยวนได้อย่างชัดเจน เปิดให้บริการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองเฉวียนโจว รวมถึงแผนที่และคำแนะนำต่าง ๆ และเป็นจุดชมวิว บริเวณดาดฟ้าของศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเป็นจุดชมวิวที่นิยมสำหรับการถ่ายภาพ โดยสามารถมองเห็นเจดีย์คู่ของวัดโคหยวนและทัศนียภาพโดยรอบ และมีบริการห้องน้ำสาธารณะ และพื้นที่พักผ่อนสำหรับนักท่องเที่ยว

สะพานหลัวหยาง (Luoyang Bridge)

สะพานหลัวหยาง (Luoyang Bridge) หรือที่รู้จักในชื่อ "สะพานว่อันอัน" (Wan'an Bridge) เป็นสะพานอ่าวหินแห่งแรกของประเทศจีน ตั้งอยู่ที่ปากแม่น้ำหลัวหยางในเมืองเฉวียนโจว มณฑลฝูเจี้ยน สะพานนี้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเมืองเฉวียนโจวให้เป็นศูนย์กลางการค้าทางทะเลในสมัยราชวงศ์ซ่งและหยวน และยังได้รับการยกย่องว่าเป็น "หนึ่งในสี่สะพานโบราณของจีน" และเป็นหนึ่งในองค์ประกอบหลักที่สนับสนุนการขึ้นทะเบียนเมืองเฉวียนโจวเป็นมรดกโลกโดยยูเนสโกในปี ๒๐๒๑ ภายใต้หัวข้อ Quanzhou: Emporium of the World in Song-Yuan China

❖ ประวัติและการก่อสร้าง

ระยะเวลาก่อสร้าง เริ่มต้นในปี ค.ศ. ๑๐๕๓ และเสร็จสิ้นในปี ค.ศ. ๑๐๕๙ โดยมีไช่เซียง (Cai Xiang) ขุนนางและนักประพันธ์ชื่อดังในสมัยราชวงศ์ซ่ง เป็นผู้นำโครงการ เพื่อแก้ปัญหาการข้ามแม่น้ำหลัวหยางที่มีความเสี่ยงสูงจากกระแสน้ำและพายุ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการค้าทางทะเลและการเดินทางของประชาชน โดยสะพานมีความยาวประมาณ ๗๓๑ เมตร กว้าง ๕ เมตร มี ๔๖ ตอม่อและ ๔๗ ช่องเปิด โดยมีเทคนิคพิเศษ คือ การประยุกต์ใช้ฐานรากแบบแพ (Raft-shaped foundations) การวางหินขนาดใหญ่บนพื้นแม่น้ำเพื่อสร้างฐานรากที่มั่นคง และการเพาะเลี้ยงหอยนางรมในแม่น้ำ (Oyster consolidation) ใช้หอยนางรมเพื่อเสริมความแข็งแรงของฐานสะพาน โดยอาศัยสารที่หอยนางรมหลั่งออกมาเพื่อยึดหินเข้าด้วยกัน การใช้แรงลอยตัวและคลื่น (Buoyancy forces and waves) ใช้เรือไม้ในการขนส่งและวางแผ่นหินขนาดใหญ่ในตำแหน่งที่ต้องการ โดยอาศัยแรงลอยตัวและการขึ้นลงของน้ำ

❖ องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและศาสนานบนสะพานหลัวหยาง

- ศาลเจ้าไช่เซียง ตั้งอยู่ที่ปลายด้านใต้ของสะพาน เพื่อระลึกถึงผู้นำการก่อสร้างสะพาน
- ศาลเจ้าเจ้าไฉ่ ตั้งอยู่ที่ปลายด้านเหนือของสะพาน อุทิศให้แก่เทพเจ้าทะเลเพื่อคุ้มครอง

สะพานและผู้เดินทาง

- เจดีย์และหอคอยหิน มีเจดีย์หิน ๗ องค์และหอคอยหิน ๙ แห่งที่ประดับอยู่บนสะพาน และบริเวณใกล้เคียง

❖ ความสำคัญต่อการขึ้นทะเบียนมรดกโลก

สะพานหลัวหยางเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สะท้อนถึงความเจริญรุ่งเรืองของเมืองเฉียนโจว ในฐานะศูนย์กลางการค้าทางทะเลในสมัยราชวงศ์ซ่งและหยวน การก่อสร้างสะพานนี้ไม่เพียงแต่เป็นนวัตกรรมทางวิศวกรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจระหว่างจีนกับประเทศต่างๆ ผ่านเส้นทางสายไหมทางทะเล และสะพานหลัวหยางได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นแหล่งโบราณสถานสำคัญของชาติ ภายใต้การคุ้มครองของรัฐบาลในปี ค.ศ. ๑๙๘๘ และในปี ค.ศ. ๒๐๒๑ สะพานแห่งนี้ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกโดยองค์การยูเนสโก ร่วมกับแหล่งประวัติศาสตร์อื่น ๆ จากยุคราชวงศ์ซ่งและหยวนในเมืองเฉียนโจว เนื่องจากมีความสำคัญต่อการค้าทางทะเลในยุคกลางของจีน รวมถึงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและแนวคิดกับนานาชาติทั่วโลก

❖ การอนุรักษ์และการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ในปัจจุบัน สะพานหลัวหยางยังคงได้รับการอนุรักษ์และบูรณะอย่างต่อเนื่อง โดยมีการผสมผสานการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมเข้ากับการฟื้นฟูระบบนิเวศ เช่น การปลูกป่าชายเลนบริเวณปากแม่น้ำหลัวหยาง เพื่อสร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการพัฒนาอย่างยั่งยืน

วันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๖๘

 ศึกษาธิการ ณ Dehua Porcelain Museum : พิพิธภัณฑ์จัดแสดงและอนุรักษ์ผลงานเครื่องเคลือบ "Blanc de Chine"

Dehua Porcelain Museum ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของแหล่งมรดกโลก “Quanzhou: Emporium of the World in Song-Yuan China” ซึ่งตอกย้ำบทบาทของเต๋อฮั่วในฐานะศูนย์กลางการค้าระดับโลกในยุคกลาง ศูนย์กลางการเรียนรู้และถ่ายทอดภูมิปัญญา เป็นสถานที่ศึกษาและเผยแพร่องค์ความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการผลิตเครื่องเคลือบ การออกแบบ และความเชื่อที่สะท้อนผ่านศิลปกรรมจีนโบราณ ส่งเสริมอัตลักษณ์ท้องถิ่นและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นจุดหมายปลายทางสำคัญที่ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจท้องถิ่นผ่านการท่องเที่ยว และเสริมสร้างความภาคภูมิใจในมรดกทางวัฒนธรรมของชาวเต๋อฮั่ว โดยฟังการบรรยายจากเจ้าหน้าที่ Dehua Porcelain Museum

❖ นิทรรศการและจุดเด่นของ Dehua Porcelain Museum ได้แก่

ชั้นที่ ๑ ประวัติศาสตร์และวิวัฒนาการของเครื่องลายครามเต๋อฮั่ว นิทรรศการนี้จัดแสดงวัตถุโบราณกว่า ๑,๐๐๐ ชิ้น นิทรรศการเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความเป็นเลิศทางศิลปะ การค้า และวัฒนธรรมของเครื่องลายครามเต๋อฮั่วในแต่ละยุคสมัย แบ่งออกเป็น ๗ ส่วนหลัก ได้แก่

- เตาเผาโบราณที่มีอายุพันปี
- เครื่องลายครามในสมัยราชวงศ์ซ่งและหยวน
- เครื่องลายครามสีขาวอันเป็นเอกลักษณ์ในสมัยราชวงศ์หมิง
- เครื่องลายครามสีน้ำเงิน-ขาวในสมัยราชวงศ์ชิง
- เส้นทางสายไหมทางทะเลและการค้าเครื่องลายคราม
- เครื่องลายครามในสมัยสาธารณรัฐจีน
- ดินแดนแห่งเครื่องลายครามที่รุ่งเรือง

ชั้นที่ ๒ ศิลปะและผลงานร่วมสมัย

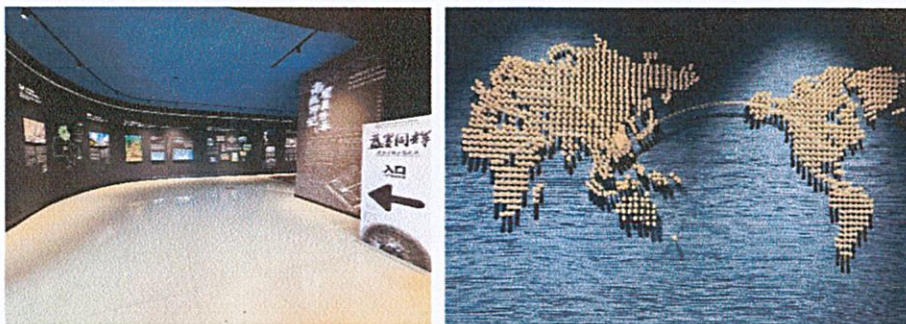
- ห้องจัดแสดงพระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ ผลงานของปรมาจารย์ชีวกวงจยง แสดงถึงความเชี่ยวชาญในการปั้นเครื่องลายครามสีขาว
- ห้องจัดแสดงนิทรรศการหมุนเวียน นำเสนอผลงานร่วมสมัยและนวัตกรรมในวงการเครื่องลายคราม

❖ ความเชื่อมโยงกับการขึ้นทะเบียนมรดกโลกของเมืองเฉียนโจว : พิพิธภัณฑ์เครื่องลายครามถือเป็นส่วนหนึ่งของการอนุรักษ์และเผยแพร่มรดกทางวัฒนธรรมที่สนับสนุนการขึ้นทะเบียนเมืองเฉียนโจวเป็นมรดกโลก โดยเฉพาะในด้านต่อไปนี้

- เตาเผาโบราณในเต้อฮว่า เป็นหลักฐานสำคัญของการผลิตและส่งออกเครื่องลายครามในสมัยราชวงศ์ซ่งและหยวน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางสายไหมทางทะเล
- การค้าและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เครื่องลายครามเต้อฮว่าเป็นสินค้าสำคัญที่ส่งออกไปยังยุโรปและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีบทบาทในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและศิลปะระหว่างประเทศ
- การอนุรักษ์และการศึกษาพิพิธภัณฑ์มีบทบาทในการอนุรักษ์และถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับเครื่องลายครามแก่สาธารณชนและนักวิจัย
- บทบาทในการอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมเครื่องลายคราม : พิพิธภัณฑ์เครื่องลายครามเต้อฮว่า มีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาวัฒนธรรมเครื่องลายครามผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การจัดงานเทศกาลและนิทรรศการ เช่น สัปดาห์วัฒนธรรมเครื่องลายครามนานาชาติเต้อฮว่า ซึ่งรวบรวมศิลปินและนักออกแบบจากทั่วโลก การสนับสนุนผู้ประกอบการและนักออกแบบรุ่นใหม่ ผ่านการจัดตั้งสวนอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและการออกแบบ การอนุรักษ์เตาเผาโบราณและการวิจัยทางโบราณคดี เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์และเทคนิคการผลิตเครื่องลายครามในอดีต

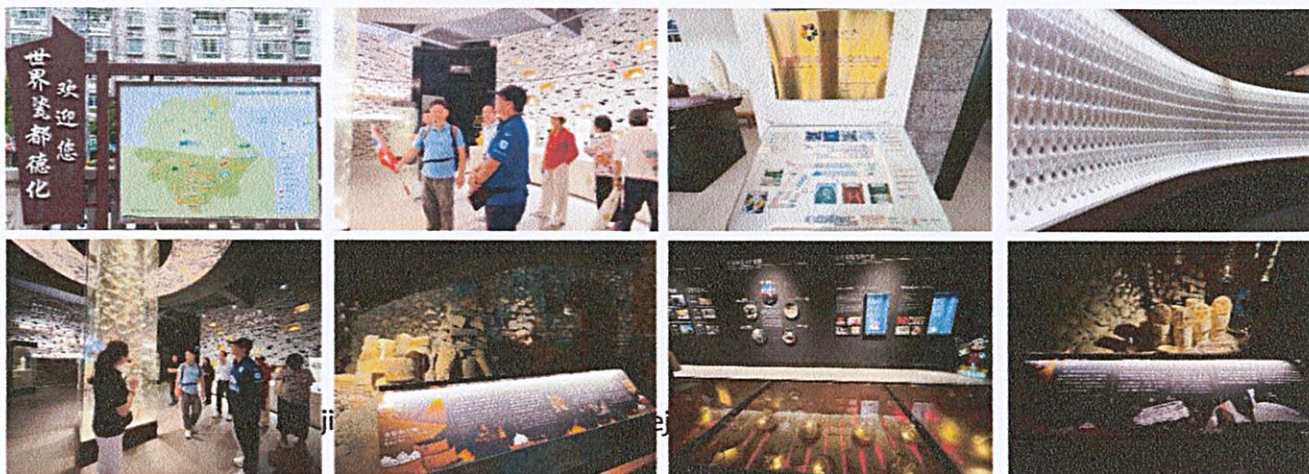

World of Shunmei Ceramics

World of Shunmei Ceramics เป็นโครงการสำคัญที่ดำเนินการโดยบริษัท Shunmei Group ซึ่งมีบทบาทโดดเด่นในการส่งเสริมอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวของเมืองเฉียนโจว (Quanzhou) แม้ว่าโครงการนี้จะไม่ใช่อำเภอหนึ่งขององค์กรประกอบ ๒๒ แห่งที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกโดยยูเนสโกในปี ๒๐๒๑ ภายใต้หัวข้อ "Quanzhou: Emporium of the World in Song-Yuan China" แต่ก็มีเชื่อมโยงกับการขับเคลื่อนเมืองเฉียนโจวในฐานะศูนย์กลางการค้าและวัฒนธรรมทางทะเลในอดีต

World of Shunmei Ceramics เป็นศูนย์แสดงและจำหน่ายเครื่องลายครามที่ผสมผสานระหว่างศิลปะดั้งเดิมและการออกแบบร่วมสมัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ส่งเสริมและอนุรักษ์ศิลปะเครื่องลายครามท้องถิ่น พร้อมทั้งพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และมีบทบาทในการอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปะเครื่องลายคราม โดยการจัดแสดงผลงานเครื่องลายครามที่สะท้อนถึงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองเฉียนโจว การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเรียนรู้และสัมผัสกับศิลปะเครื่องลายครามท้องถิ่น และสนับสนุนเศรษฐกิจท้องถิ่น โดยการสร้างงานและรายได้ให้กับชุมชนผ่านการผลิตและจำหน่ายเครื่องลายคราม นอกจากนี้ ยังเป็นส่วนในการพัฒนาโครงการวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว เช่น World of Shunmei Ceramics ที่เป็นสถานที่ที่การผสมผสานระหว่างศิลปะและการท่องเที่ยว สนับสนุนศิลปินและช่างฝีมือท้องถิ่น โดยการจัดเวิร์กช็อปและนิทรรศการเพื่อเผยแพร่ผลงาน และส่งเสริมการศึกษาและการเรียนรู้ของนักเรียน นักศึกษา ผ่านกิจกรรมและโปรแกรมการเรียนรู้เกี่ยวกับศิลปะเครื่องลายคราม

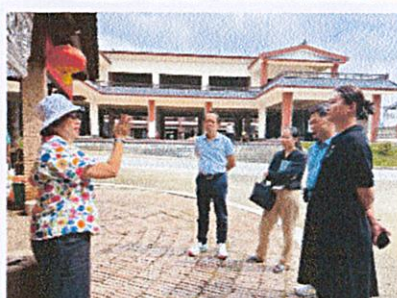
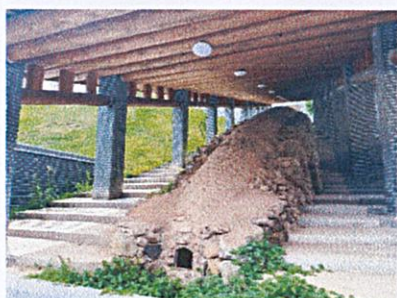
Dehua Yueji Yao หรือ เตาเผาเยว่จี (Yueji Kiln) ตั้งอยู่ในหมู่บ้านไฉ่จิ้ง อำเภอเต๋อฮว่า (Dehua) มณฑลฝูเจี้ยน ประเทศจีน เป็นหนึ่งในเตาเผาโบราณที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองเฉวียนโจว (Quanzhou) เตาเผาเยว่จีมีบทบาทสำคัญในการผลิตเครื่องลายครามสีขาวที่มีชื่อเสียงระดับโลก และมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนการขึ้นทะเบียนเมืองเฉวียนโจวเป็นมรดกโลกโดยยูเนสโกในปี ๒๐๒๑ ภายใต้อำเภอ Quanzhou: Emporium of the World in Song-Yuan China ซึ่งมีชื่อเสียงในช่วงราชวงศ์หมิง (๑๓๖๘-๑๖๔๔) และราชวงศ์ชิง (๑๖๔๔-๑๙๑๑) ลักษณะเตาเผา เป็นเตาเผาแบบ "มังกร" (dragon kiln) ซึ่งมีโครงสร้างยาวและลาดเอียง ใช้ฟืนไม้ในการเผาเครื่องลายคราม แม้ว่าเตาเผาแบบใช้ฟืนจะถูกแทนที่ด้วยเตาไฟฟ้าหรือเตาแก๊สในปัจจุบัน แต่เตาเผาเยว่จียังคงรักษาวิธีการเผาแบบดั้งเดิมไว้ และกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญสำหรับผู้สนใจในเตาเผาแบบดั้งเดิม

❖ ความเชื่อมโยงกับการขับเคลื่อนเมืองมรดกโลกของเมืองเฉวียนโจว

- การผลิตเครื่องลายครามเพื่อการส่งออก ในสมัยราชวงศ์ซ่งและหยวน เครื่องลายครามที่ผลิตจากเตาเผาในอำเภอเต๋อฮว่า รวมถึงเตาเผาเยว่จี ถูกส่งออกผ่านท่าเรือเฉวียนโจวไปยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก โดยเฉพาะในเส้นทางสายไหมทางทะเล
- การอนุรักษ์เทคนิคการเผาแบบดั้งเดิม เตาเผาเยว่จียังคงใช้วิธีการเผาแบบใช้ฟืน ซึ่งเป็นเทคนิคดั้งเดิมที่หายากในปัจจุบัน การรักษาเทคนิคนี้ไว้ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในกระบวนการผลิตเครื่องลายครามในอดีต
- การเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบมรดกโลก แม้ว่าเตาเผาเยว่จีจะไม่ได้ระบุชื่อโดยตรงในรายการองค์ประกอบ ๒๒ แห่งที่ขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก แต่เตาเผาในอำเภอเต๋อฮว่า เช่น เตาเผา Weilin-Neiban และ Qu dougong ได้รับการรวมอยู่ในรายการดังกล่าว ซึ่งสะท้อนถึงความสำคัญของอุตสาหกรรมเครื่องลายครามในภูมิภาคของจีน

❖ บทบาทในการอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมเครื่องลายคราม

- การจัดกิจกรรมเวิร์กช็อปและนิทรรศการ เพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการผลิตเครื่องลายครามและเทคนิคการเผาแบบดั้งเดิม
- การสนับสนุนช่างฝีมือท้องถิ่น โดยการฝึกอบรมและถ่ายทอดความรู้ให้กับช่างฝีมือรุ่นใหม่ เพื่อรักษาและพัฒนาทักษะการผลิตเครื่องลายคราม พร้อมทั้งมีอาคารในการเผยแพร่ผลงานของช่างฝีมือท้องถิ่น
- การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเรียนรู้และสัมผัสกับศิลปะเครื่องลายครามท้องถิ่น
- อนุรักษ์เตาโบราณ ให้คงอยู่ในปัจจุบัน และยังคงรักษาวิธีการเผาแบบดั้งเดิมไว้ไม่ให้เกิดการสูญหายตามกาลเวลา

๘. รายชื่อผู้เข้าร่วมกิจกรรม

๑) นายจรรวฒน์	เกลี้ยงเกลา	ตำแหน่ง ประธานมูลนิธิสงขลาสู่มรดกโลก
๒) นางสาวศรีพรพรรณ	ณ สงขลา	ตำแหน่ง รองประธานมูลนิธิสงขลาสู่มรดกโลก
๓) นายอำนวย	พิณสุวรรณ	ตำแหน่ง รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา
๔) นายศักรินทร์	ปรีนทราภิบาล	ตำแหน่ง หัวหน้าสำนักงานจังหวัดสงขลา
๕) นายสาธิต	ปันกุล	ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดสงขลา
๖) นางสาวศศิเพ็ญ	ละม้ายพันธุ์	ตำแหน่ง วัฒนธรรมจังหวัดสงขลา
๗) นางจิราวดี	อ่อนวงศ์	ตำแหน่ง ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสงขลา
๘) นายดุสิต	ทุมมากรณ์	ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักศิลปากรที่ ๑๑ สงขลา
๙) นางนงเยาว์	จิรันดร	ตำแหน่ง ผู้อำนวยการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานหาดใหญ่
๑๐) นางสาวภวิกา	บุญยพิพัฒน์	ตำแหน่ง กรรมการที่ปรึกษาสมาคมภาคีคนรักเมืองสงขลาสมาคม
๑๑) นายเกษม	ภูมิสุวรรณ	ตำแหน่ง ผู้จัดการ อพท.ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา
๑๒) นายสมเกียรติ	อำนวยสุวรรณ	ตำแหน่ง รองผู้จัดการ อพท.ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา
๑๓) นายไมตรี	พุทธวงษ์	ตำแหน่ง ผู้อำนวยการฝ่ายปฏิบัติการ อพท.ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา
๑๔) นายคัซพล	จันเพชร	ตำแหน่ง หัวหน้างานนวัตกรรม อพท.
๑๕) นางสาวเรณู	ปันทอง	ตำแหน่ง ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการฝ่ายปฏิบัติการ อพท.เชิงราย
๑๖) นางสาวดลฤดี	คำสี	ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่การเงินและงบประมาณ อพท.ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา
๑๗) นางสาวนลพรรณ	ชลสินธุ์	ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่พัสดุ อพท.ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา
๑๘) นางสาวชุติมา	แสงสวัสดิ์	ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่พัฒนาพื้นที่พิเศษ อพท.ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา
๑๙) นางสาววิชุดา	เขียวเกตุ	ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่พัฒนาพื้นที่พิเศษ อพท.ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา
๒๐) นางสาวจุฑารัตน์	สงรอด	ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่พัฒนาพื้นที่พิเศษ อพท.ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา

๙. ผลกระทบของการขึ้นทะเบียนเมืองเวียนโจวเป็นมรดกโลก: ด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

ด้าน	ผลกระทบเชิงบวก	ผลกระทบเชิงลบ
ผลกระทบทางเศรษฐกิจ	• รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น การท่องเที่ยวเจริญขึ้นทั้งในด้านจำนวนนักท่องเที่ยวและการบริโภคสินค้าและบริการท้องถิ่น • การพัฒนาสินค้าทางวัฒนธรรม สร้างสรรค์ ส่งเสริมผลิตภัณฑ์เชิงวัฒนธรรม เช่น เครื่องเคลือบ หิน แกะสลัก ดนตรีพื้นบ้าน • โครงการบูรณาการวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว เช่น เส้นทางท่องเที่ยววัฒนธรรม เศรษฐกิจกลางคืน • การลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน ขยายการลงทุนจากภาครัฐและเอกชน • การจ้างงานเพิ่มขึ้น: สร้างอาชีพใหม่ในภาคบริการท่องเที่ยวและวัฒนธรรม	• ความเสี่ยงจากการพาณิชย์เกินไป ย่านชุมชนดั้งเดิมเสี่ยงถูกกลืนโดยกิจกรรมพาณิชย์ • แรงกดดันจากค่าครองชีพ ราคาสินค้าและบริการปรับตัวสูงขึ้น • ความผันผวนตามฤดูกาล ช่วงโลว์ซีซั่นอาจประสบปัญหานักท่องเที่ยวลดลง
ผลกระทบทางสังคม	• การตระหนักในอัตลักษณ์วัฒนธรรม ส่งเสริมการฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่นและหลักสูตรการศึกษาทางวัฒนธรรม • การมีส่วนร่วมของชุมชน เสริมสร้างพลังชุมชนผ่านกิจกรรมอนุรักษ์ • ภาพลักษณ์เมืองดีขึ้น ดึงดูดบุคลากรคุณภาพเข้าสู่เมือง	• ผลกระทบต่อชุมชนดั้งเดิม การพัฒนาอาจบีบบังคับให้ย้ายถิ่น • ความเสี่ยงของการกลืนกลาย วัฒนธรรม การตอบสนองนักท่องเที่ยวมากเกินไปทำให้วัฒนธรรมสูญเสียแก่นแท้ • ความขัดแย้งทางสังคม รายได้จาก การท่องเที่ยวไม่กระจายเท่าเทียม
ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม	• การอนุรักษ์มรดกอย่างเป็นระบบ ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลดูแลโบราณสถาน • การพัฒนาท่องเที่ยวสีเขียว ส่งเสริมการเดินทางแบบลดคาร์บอนและท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	• ความเสียหายต่อโบราณสถาน ปริมาณนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอาจเร่งการเสื่อมของโบราณสถาน

ด้าน	ผลกระทบเชิงบวก	ผลกระทบเชิงลบ
	การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเมือง ปรับปรุงระบบคมนาคมและระบบบริหารจัดการนักท่องเที่ยว	- ปัญหาขยะและมลภาวะ สิ่งแวดล้อมอาจได้รับผลกระทบจาก กิจกรรมท่องเที่ยว - ภาวะโลกร้อนและภัยธรรมชาติ ต้องเตรียมพร้อมรับมือกับพายุและระดับน้ำทะเลที่เพิ่มสูงขึ้น

๑๐. การบริหารจัดการเมืองเฉยใจหลังจากได้รับการขึ้นทะเบียนมรดกโลก

หลังจากเมืองเฉยใจได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก ระบบการบริหารจัดการได้รับการพัฒนาอย่างครอบคลุม ภายใต้การนำของรัฐบาล การสนับสนุนทางวิชาการ การมีส่วนร่วมของชุมชน และความร่วมมือระหว่างประเทศ เมืองจะยังคงเดินหน้าในการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมรดกโลกอย่างยั่งยืน พร้อมทั้งมุ่งมั่นแบ่งปันประสบการณ์ให้กับชุมชนโลก

๑. หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบ

ระดับประเทศ

- สำนักงานโบราณวัตถุแห่งชาติ (สังกัดกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว): รับผิดชอบในการกำหนดนโยบายด้านการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมระดับชาติ และชี้แนะการจัดการแหล่งมรดกในเมืองเฉยใจ
- ประสานงานระหว่างหน่วยงานเพื่อให้คำมั่นสัญญาในการขอขึ้นทะเบียนเป็นจริง

ระดับมณฑล (ผู้เจียน)

- กรมวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวมณฑลผู้เจียน: ดูแลการใช้ประโยชน์และการอนุรักษ์แหล่งมรดก พร้อมสนับสนุนเมืองเฉยใจในด้านทรัพยากร
- สำนักงานโบราณวัตถุมณฑลผู้เจียน: รับผิดชอบการกำกับดูแลกิจกรรมประจำวันให้เป็นไปตามอนุสัญญามรดกโลก

ระดับเมืองเฉยใจ

- กรมวัฒนธรรม วิทยุ โทรทัศน์ และการท่องเที่ยวเมืองเฉยใจ (รวมถึงสำนักงานโบราณวัตถุของเมือง): บริหารจัดการวิจัย และประชาสัมพันธ์แหล่งมรดก
- จัดตั้งศูนย์อนุรักษ์มรดกโลกเมืองเฉยใจ
- หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง: สำนักงานทรัพยากรและการวางแผน, สำนักงานการเคหะและการก่อสร้างเมือง, สำนักสิ่งแวดล้อม

๒. เครือข่ายความร่วมมือและกลไกการขับเคลื่อนการบริหารจัดการเมืองเจวียนโจว

- การประสานงานระหว่างหน่วยงาน จัดตั้งระบบประชุมร่วมของหน่วยงานเพื่อหารือประเด็นการอนุรักษ์
- การสนับสนุนจากวงวิชาการ ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัย เช่น มหาวิทยาลัยเซี่ยเหมิน
- ความร่วมมือระหว่างประเทศ เข้าร่วมกับองค์กรอย่าง ICOMOS เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ระดับโลก

กลไกขับเคลื่อนการบริหารจัดการเมืองเจวียนโจว ได้แก่

- ข้อบัญญัติคุ้มครอง จัดทำระเบียบว่าด้วยการจัดการมรดกวัฒนธรรมของเมือง
- ระบบดิจิทัล จัดตั้งระบบเตือนภัยและติดตามสถานะแหล่งมรดกแบบเรียลไทม์
- การมีส่วนร่วมของประชาชน ตั้งทีมอาสาสมัครให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์

๓. นโยบาย เป้าหมาย ยุทธศาสตร์ และโครงการสำคัญของรัฐบาล

นโยบายหลัก คือ ปฏิบัติตามอนุสัญญามรดกโลก และยึดหลัก อนุรักษ์เป็นหลัก ช่วยเหลือเร่งด่วน ใช้
อย่างสมเหตุสมผล บริหารจัดการเข้มแข็ง

เป้าหมายคือ รักษาความแท้จริง (Authenticity) และความครบถ้วน (Integrity) ของแหล่งมรดก และ
พัฒนาการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์

- ด้านการอนุรักษ์ ตรวจสอบและบำรุงรักษาเป็นประจำ ซ่อมแซมจุดที่เสี่ยง
- ด้านการวิจัย ขยายงานวิจัยเส้นทางสายไหมทางทะเล
- ด้านการใช้ประโยชน์ พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบควบคุมการพาณิชย์

โครงการสำคัญ

- ระบบเตือนภัยมรดกโลก ใช้เทคโนโลยีเพื่อป้องกันความเสี่ยง
- โครงการอนุรักษ์ ๒๒ แหล่งมรดกในเมืองเจวียนโจว
- พิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมทางทะเลแห่งใหม่
- เขตสาธิตบูรณาการวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว

๔. วิธีดำเนินงานและแนวทางปฏิบัติ

วิธีดำเนินงาน

- อนุรักษ์อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการสำรวจ บันทึก และซ่อมแซม
- การมีส่วนร่วมของชุมชน จัดตั้งกองทุนชุมชนและสิ่งจูงใจ
- ความร่วมมือระดับนานาชาติ เรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศ เช่น อิตาลี ญี่ปุ่น

แนวทางปฏิบัติ

- การจัดการ แบ่งพื้นที่เป็นเขตคุ้มครอง แกนกลาง เขตกันชน และเขตประสาน
- การตรวจสอบ ตรวจสอบตราร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่และอาสาสมัคร

- การวิจัยและเผยแพร่ จัดตั้งโครงการวิจัย และเวทีวิชาการระดับนานาชาติ
- การพัฒนาและการเรียนรู้ วางแผนเส้นทางท่องเที่ยว ๒๒ จุด พัฒนาผลิตภัณฑ์วัฒนธรรม
- การศึกษาและประชาสัมพันธ์ ผลิตสื่อ และบรรจุเนื้อหาวัฒนธรรมในหลักสูตรโรงเรียน

๑๑. บทวิเคราะห์กระบวนการผลักดันให้เมืองเวียนโจวขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก

ความสำเร็จของเมืองเวียนโจวในการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกเป็นสัญลักษณ์ของอารยธรรมทางทะเลของจีน และเป็นกรณีศึกษาแห่งความสำเร็จในการวางแผน การมีส่วนร่วม และความร่วมมือระดับนานาชาติในการอนุรักษ์มรดกโลก

๑. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์

- เมืองเวียนโจวในสมัยชองและหยวนเป็นท่าเรือที่ใหญ่ที่สุดในโลก ด้วยเทคโนโลยีการเดินเรือขั้นสูง และเป็นจุดเริ่มต้นของเส้นทางสายไหมทางทะเล
- มีการผสมผสานทางวัฒนธรรมจากพ่อค้า นักบวช และนักเดินทางจากหลากหลายศาสนา เช่น อิสลาม คริสต์ ฮินดู และพุทธ ที่อยู่ร่วมกันอย่างสงบ
- ระบบการค้าต่างประเทศได้รับการจัดตั้งอย่างมีระบบโดยมี 'ซือป้อซือ' เป็นหน่วยงานบริหารการค้า และการควบคุมการเข้าออกของสินค้าต่างชาติ
- อุตสาหกรรมต่อเรือเฟื่องฟู มีการสร้างเรือเดินทะเลขนาดใหญ่

๒. ภูมิศาสตร์ธรรมชาติ

- ตั้งอยู่ปากแม่น้ำจินเจียง หันหน้าออกสู่ช่องแคบไต้หวัน เป็นจุดยุทธศาสตร์ทางทะเลที่เชื่อมต่อกับนานาชาติ
- ท่าเรือเวียนโจวเป็นท่าเรือน้ำลึกธรรมชาติ มีระบบแม่น้ำเอื้อต่อการขนส่งภายในประเทศ
- มีทรัพยากรป่าไม้สำหรับต่อเรือ เหล็กเพื่อผลิตเครื่องมือ เกษตรกรรมเจริญ เต็มไปด้วยชาและสินค้าเกษตรที่สามารถส่งออกได้

๓. ด้านเศรษฐกิจ

- เมืองมีความเจริญทางการค้า มีตลาดเฉพาะด้านและเงินทุนหมุนเวียนผ่านสถาบันการเงินยุคแรก
- งานหัตถกรรม เช่น เครื่องเคลือบจากเตาเต๋อฮวา สิ่งทอคุณภาพสูง และการต่อเรือเพื่อการค้าและสงคราม

๔. ด้านสังคมและวัฒนธรรม

- มีการหลอมรวมวัฒนธรรมจากผู้อพยพจากต่างชาติ ศาสนาต่าง ๆ อยู่ร่วมกันในสังคมเดียว
- สถาปัตยกรรมผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมท้องถิ่นและต่างชาติ เช่น วัดมัสยิด บ้านอิฐแดง เป็นต้น
- มีโครงสร้างสังคมที่หลากหลาย รวมถึงพ่อค้าต่างชาติ ล่าม และชาวบ้านท้องถิ่น

๕. กระบวนการขึ้นทะเบียน

- ปี ค.ศ. ๑๙๘๐-๑๙๙๐s: เริ่มสำรวจและวิจัยคุณค่าของมรดกในเมือง
- ปี ค.ศ. ๒๐๐๐-๒๐๑๐s: จัดเตรียมเอกสารและข้อมูลเพื่อยื่นขอขึ้นทะเบียน
- ปี ค.ศ. ๒๐๑๐-๒๐๑๘: ส่งเรื่องเข้าสู่กระบวนการประเมินในประเทศและระดับสากล
- ปี ค.ศ. ๒๐๑๙-๒๐๒๑: ผ่านการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ UNESCO และได้รับการรับรองในปี

๒๐๒๑

๖. คุณค่าของมรดกและแหล่งที่ขึ้นทะเบียน

- มีแหล่งมรดกโลกเด่น ๒๒ แห่ง แบ่งเป็นท่าเรือ วัด สถานที่ผลิตเครื่องเคลือบ และสะพานโบราณ
- สะท้อนความรู้เรื่องเมืองในฐานะศูนย์กลางทางการค้าและความหลากหลายทางวัฒนธรรม

๗. ช่วงเวลาการเสนอชื่อขึ้นทะเบียนมรดกโลก

- ค.ศ. ๒๐๐๑: เริ่มกำหนดจุดมรดก
- ค.ศ. ๒๐๑๖: บรรจุในแผนเส้นทางสายไหมทางทะเล
- ค.ศ. ๒๐๑๗: ปรับกลยุทธ์โดยเน้นธีมหลัก
- ค.ศ. ๒๐๑๙: ยื่นเอกสารอย่างเป็นทางการ
- ค.ศ. ๒๐๒๑: ได้รับการรับรองจาก UNESCO

๘. การมีส่วนร่วมของสาธารณชน

- ชาวเมืองร่วมมือกันผ่านอาสาสมัครและกิจกรรมเผยแพร่มรดก
- นักวิชาการและมหาวิทยาลัยให้การสนับสนุนข้อมูลและการวิจัย
- ภาครัฐและสื่อมวลชนมีบทบาทในการประชาสัมพันธ์และส่งเสริมการรับรู้

๙. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

- สำนักงานโบราณวัตถุแห่งชาติของจีนเป็นผู้นำประสานงานระดับประเทศ
- รัฐบาลท้องถิ่นมีหน้าที่จัดการ คัดกรอง และเตรียมข้อมูล
- UNESCO ประเมิน ตรวจสอบ และรับรอง
- นักวิชาการและภาคประชาชนร่วมผลักดันและตรวจสอบและการมีส่วนร่วม

๑๑. สรุปผลการแลกเปลี่ยนของผู่เข้าร่วมกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่มรดกโลกของต่างประเทศระหว่างวันที่ ๒๐ - ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๘ ณ เมืองเฉียนโจว มณฑลฝูเจี้ยน สาธารณรัฐประชาชนจีน

จากการสอบถามความคิดเห็นผู้เข้าร่วมกิจกรรมสามารถสรุปผลได้ดังนี้

๑. ในฐานะนักท่องเที่ยวท่านรู้สึกอย่างไรกับเมืองเฉียนโจว มณฑลฝูเจี้ยน สาธารณรัฐประชาชนจีน

สิ่งที่ชอบ/ประทับใจ	ประเด็น/รายละเอียด
๑. การเตรียมพื้นที่	๑.๑ กายภาพเมือง/การบริหารจัดการเมือง/โครงสร้างพื้นฐาน - เมืองเฉียนโจว มณฑลฝูเจี้ยน เป็นเมืองสงบ สะอาดเรียบร้อยและน่าอยู่ - มีการอยู่ร่วมกันระหว่างเมืองเก่าและเมืองใหม่ได้เป็นอย่างดี - การอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรม อาคารเก่าของเมืองเฉียนโจว สามารถจัดการได้ดี - การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของเมืองเฉียนโจว เช่น ถนน ระบบขนส่งมวลชน และ smart city สามารถจัดการได้เป็นอย่างดี ๑.๒ สิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการด้านการให้ข้อมูล - การออกแบบระบบป้ายด้านการท่องเที่ยวที่ทำให้ผู้มาเยี่ยมเข้าถึงได้ง่าย - สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำ ที่จอดรถ มีพัฒนาการที่พัฒนาอย่างต่อเนื่อง - การนำ AI นวัตกรรมมาใช้ในการรองรับนักท่องเที่ยวได้หลากหลายมากขึ้น เช่น การจ่ายเงินผ่านแอป การมีตุ๊กตของที่ระลึก
๒. การเตรียม/นำเสนอข้อมูล	- การเก็บรวบรวมคลังข้อมูล (Inventory) การบันทึก และการนำเสนอข้อมูลในการสื่อสารให้สามารถเข้าถึงได้ง่าย และมีความน่าสนใจ - พิพิธภัณฑ์/ศูนย์เรียนรู้มีการนำเสนอและสื่อความหมายได้เป็นอย่างดี มีการจัดหมวดหมู่ในการสื่อความหมายและร้อยเรียงเรื่องราวให้มีความน่าสนใจโดยดึงความโดดเด่นของแต่ละพื้นที่มานำเสนอตรงกับบริบทของเมืองเมืองเฉียนโจว และสามารถเน้นเรื่องราวที่โดดเด่นเฉพาะเรื่องมานำเสนอให้มีความน่าสนใจ - ไกด์ท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่ผู้ให้ข้อมูล สามารถถ่ายทอดความรู้และข้อมูลทั่วไปของเมืองได้เป็นอย่างดี สัมผัสได้ถึงความภาคภูมิใจของคนในเมืองเฉียนโจว - พิพิธภัณฑ์ในแต่ละแห่งสามารถนำประวัติศาสตร์มานำเสนอให้เข้าถึงและเข้าใจได้ง่าย และมีการจัดแสดงข้อมูลที่น่าสนใจ

สิ่งที่ชอบ/ประทับใจ	ประเด็น/รายละเอียด
๓. การเตรียมคน	- การปลูกฝังการรักษามรดกวัฒนธรรมตั้งแต่เด็ก และส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น ทำให้คนรักถิ่นฐานและเห็นคุณค่าของสิ่งที่บรรพบุรุษทำไว้ ผ่านหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียนในเมืองเวียนโจว - การพัฒนาคนมีความก้าวหน้าทุกด้าน - การรวมกลุ่มของชุมชนค่อนข้างเข้มแข็ง - คนในพื้นที่รู้คุณค่าและมีความภาคภูมิใจในการนำเสนอ
๔. การพัฒนาสินค้าและบริการการท่องเที่ยว	๔.๑ แหล่งท่องเที่ยว - มีการออกแบบที่ดี มีบริเวณในการแนะนำข้อมูลก่อนที่จะเข้าถึงแหล่ง และรักษาภูมิทัศน์พื้นที่โดยรอบแหล่งมรดกได้ดี และการออกแบบป้ายสื่อความหมายในแหล่งท่องเที่ยว แผนที่ท่องเที่ยวมีความกลมกลืนกับแหล่งท่องเที่ยว
	๔.๒ ผลผลิตของที่ระลึก - ของที่ระลึกหลากหลายสะท้อนตัวตน/เอกลักษณ์ของเมืองเวียนโจว - มีการออกแบบวาดการ์ตูนตามอัตลักษณ์ของเมืองให้คนรุ่นใหม่เข้าถึงง่ายและน่าซื้อ - มีการนำเสนอ/เล่าเรื่องราวที่ดี เช่น ผลผลิตเซรามิค เป็นต้น พร้อมทั้งเรียนรู้กระบวนการผลิต และสามารถเป็นสถานที่ให้กับนักท่องเที่ยว หรือ ผู้สนใจสามารถเวิร์คชอปเพื่อให้เห็นถึงคุณค่าความสำคัญของผลิตภัณฑ์หรือสินค้านั้น ๆ - มีการนำอัตลักษณ์ของท้องถิ่น หรือความโดดเด่นของพื้นที่มาพัฒนาเป็นของฝาก ของที่ระลึก เพื่อนำเสนอขายให้กับนักท่องเที่ยว
	๔.๓ กิจกรรมการท่องเที่ยว - มีกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวน่าสนใจ เช่น การใส่ชุดพื้นเมืองปักดอกไม้ที่หมู่บ้านชาวประมงถ่ายภาพ เป็นต้น
	๔.๔ อาหารมีการนำเสนอเมนูอาหารท้องถิ่นที่เป็นอัตลักษณ์และวิถีชีวิตของคนในเมืองเวียนโจว
๕. อื่นๆ	- เมืองเวียนโจว สามารถสร้างการรับรู้ให้บุคคลภายนอกได้ รับรู้ถึงความยิ่งใหญ่ ความร่ำรวยทางวัฒนธรรมของประเทศจีน - ภาครัฐมีความเบ็ดเสร็จในการผลักดันเมืองเวียนโจวเป็นมรดกโลก

สิ่งที่ชอบ/ประทับใจ	ประเด็น/รายละเอียด
	- การขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทำให้มีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น แต่ประชาชนในพื้นที่ยังมีการดำเนินชีวิตปกติได้ ซึ่งเป็นการอยู่ร่วมกันระหว่าง คนในชุมชน ความเป็นมรดกโลก และการท่องเที่ยว
สิ่งที่ไม่ชอบ/ไม่ประทับใจ	- ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ในการข้ามถนน ด้วยการจราจรหนาแน่น โดยเฉพาะรถจักรยานยนต์ที่มีจำนวนมากและกีดขวางการเดินเท้า - การสื่อสารภาษาต่างประเทศขึ้นพื้นฐานที่ยังเป็นสิ่งที่จะต้องเพิ่มช่องทางการสื่อสาร โดยมีสิ่งอำนวยความสะดวกในการสื่อสาร ป้ายภาษาอังกฤษ - การสื่อสารประชาสัมพันธ์ความเป็นเมืองเอเวียโนว ค่อนข้างน้อย โดยเฉพาะสื่อออนไลน์และข้อมูลบนเว็บไซต์ต่าง ๆ - การเดินทางเข้าสู่เมืองเอเวียโนวค่อนข้างยาก - มีการสูบบุหรี่ ปล่องมลพิษทางอากาศ - สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการ/ผู้สูงอายุยังมีน้อย เช่น รถเข็น (wheel chair) - ระบบสื่อสารออนไลน์สำหรับนักท่องเที่ยวยังไม่ค่อยสะดวก ปิดกั้นการใช้แอปบางแอปที่เป็นที่นิยม

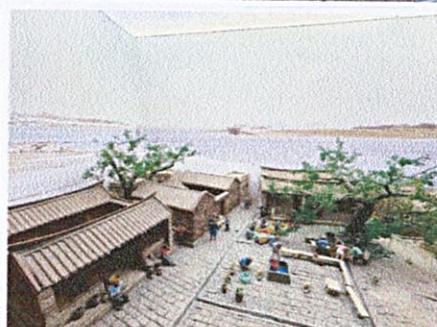
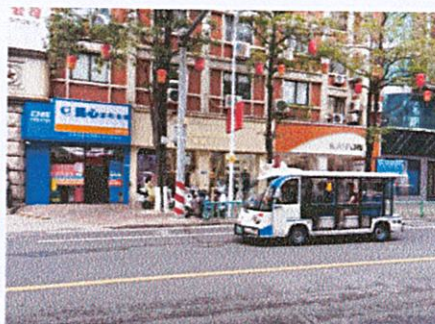
๒. ในฐานะที่ท่านเป็นตัวแทนจากหน่วยงาน/คนสงขลาท่านจะนำอะไรนำไปปรับใช้ในการพัฒนาสงขลาสู่มรดกโลก (สิ่งที่น่าทำ/จำเป็น/ทำได้ทันที)

ประเด็น	รายละเอียด
๑. พัฒนาคน	- พัฒนาหลักสูตรการศึกษาแก่เด็กและเยาวชน ให้รับรู้เรื่องราวประวัติศาสตร์ของเมืองสงขลา และมีการพัฒนาองค์ความรู้เพื่อการส่งต่อมรดกทางประวัติศาสตร์และภูมิปัญญาให้กับคนรุ่นหลัง - พัฒนาศักยภาพด้านการสื่อสารให้กับคนในพื้นที่ เพื่อให้เกิดความสามารถ ทักษะในการสื่อสารและนำเสนอข้อมูลท้องถิ่นได้ - การถอดองค์ความรู้จากผู้เชี่ยวชาญหรือปราชญ์ในจังหวัดสงขลา เพื่อนำองค์ความรู้ดังกล่าวมาสู่การพัฒนาบุคลากรที่สำคัญและสามารถถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ได้เป็นอย่างดี (Tacit Knowledge to Explicit Knowledge) - สร้างการรับรู้เกี่ยวกับการขับเคลื่อนสงขลาสู่มรดกโลกให้กับทุกภาคส่วน ให้เห็นผลประโยชน์ร่วมกันในการพัฒนาสงขลาสู่มรดกโลก และเชื่อมโยง ประสาน

ประเด็น	รายละเอียด
	ความมือของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และภาคประชาชน
๒. เตรียมข้อมูล	- ทำการศึกษาวิจัยข้อมูลด้านต่างๆ และพัฒนาศูนย์เรียนรู้ควบคู่กันไป - ทำการศึกษาวรรณคดีศาสตร์สงขลาให้ถูกต้อง ครบถ้วน และมีความเข้มแข็ง - พัฒนางค์ความรู้ ต่อยอดสู่แหล่งเรียนรู้ต่างๆ
๓. เตรียมพื้นที่	- ระดมความคิดเห็นและร่วมวางแผนการพัฒนาการขับเคลื่อนสงขลาสู่มรดกโลก ให้เป็นระบบ โดยวางแผนระยะต้น ระยะกลาง และระยะยาว เพื่อให้เห็นทิศทางและเป้าหมายร่วมกัน - พัฒนาระบบขนส่งมวลชนที่สามารถนำนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวหรือศูนย์ข้อมูลหรือพิพิธภัณฑ์ ที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย - พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สร้าง landmark เพิ่มขึ้น กระตุ้นการสร้างการรับรู้และการกระจายตัวของนักท่องเที่ยว - พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐานรองรับในพื้นที่มรดกโลกในพื้นที่อื่น ๆ เช่น ห้องน้ำ แผนที่ท่องเที่ยวของเมือง สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ - พัฒนาศูนย์ท่องเที่ยว/ศูนย์เรียนรู้ ให้เป็นพื้นที่ที่สามารถให้ข้อมูลภาพรวมของเมืองสงขลาสู่มรดกโลก และวางแผนการบริหารจัดการให้ศูนย์การเรียนรู้มีการเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีชีวิต
๔. พัฒนาสินค้าและบริการการท่องเที่ยว	- ค้นหาความเป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดสงขลา โดยการนำจุดเด่นที่บ่งบอกตัวตนของจังหวัดสงขลา มาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว และสร้างโมเดลที่เหมาะสม เช่น ประวัติศาสตร์ อาหารท้องถิ่น โนรา เป็นต้น - สถาบันการศึกษาควรมีการพัฒนางานวิจัยเพื่อรองรับการพัฒนาเมืองในด้านต่างๆ และมีการวางกลยุทธ์และเป้าหมายในทิศทางเดียวกัน - การวางแผนการตลาดด้านการท่องเที่ยวให้มีความชัดเจน วิเคราะห์กลุ่มเป้าหมาย วิเคราะห์ตลาดด้านการท่องเที่ยว และวางแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวว่าเน้นจุดไหนเป็นหลักและจุดไหนเป็นจุดรอง เพื่อง่ายต่อการบริหารจัดการพื้นที่และการวางแผนการท่องเที่ยว - เสริมกิจกรรมท่องเที่ยวสร้างสรรค์ที่สะท้อนถึงรากเหง้าความเป็นจังหวัดสงขลา เช่น เช่าชุดพื้นเมืองถ้ายูรูป รสชาติที่หายไป เป็นต้น - ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพ, พัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจสงขลา เพื่อให้เกิดเป็นอัตลักษณ์สู่การเป็นรายได้ให้กับคนในพื้นที่

ประเด็น	รายละเอียด
๕. ส่งเสริมการตลาดและประชาสัมพันธ์	- ส่งเสริมให้สงขลาเป็น Top of mine destination ของนักท่องเที่ยว
๖. อื่นๆ	- สงขลาเริ่มขับเคลื่อนเรื่องมรดกโลกตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๑ และมีเป้าหมายเป็นแหล่งมรดกโลก โดยมีการคาดการณ์ว่าจะส่งเอกสารนำเสนอต่อองค์การยูเนสโก ในปี พ.ศ.๒๕๗๐ - สิ่งที่ต้องให้ความสำคัญกว่าการขึ้นทะเบียนเป็นแหล่งมรดกโลก คือ การให้เด็กและเยาวชนได้รู้จักรากเหง้าของตน และการสร้างสังคมน่าอยู่ - เมืองฉะเชิงเทราขับเคลื่อนเรื่องมรดกโลกตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๙๙๑-๒๐๒๑ จึงทำให้มีความน่าสนใจในวิธีการส่งต่อเรื่องราว ความต้องการ และการส่งมอบความตั้งใจจากรุ่นสู่รุ่นถึง ๓๐ ปี เพราะการขอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกอาจจะไม่จบในรุ่นเดียว

๑๒. ประมวลภาพกิจกรรมเพิ่มเติม

Aliza

นายดุสิต ทูมการณ์

ผู้อำนวยการสำนักศิลปากรที่ ๑๑ สงขลา

ผู้สรุปผลการเดินทางไปราชการ